

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL X Nr. 24 | VINERI 30 APRILIE 1954 | 4 PAGINI, 25 BANI

Leagănul omenirii

D. ZASLAVSKI

O revărsare veselă de oameni umple străzile. Se aude zgomot vesel de voci felurite, oamenii cântă, râsănu fanfare. În norinduială acestor sunete este, totuși, o armonie deosebită. Pe toți îi stăpânește simțământul măreț și frumos al unității, al înrudirii.

Pășese milioane, pășese mină în mină, cot la cot. În strânsă prietenie. Merg pretutindeni — liberi în țările libere ale lumii socialiste, democrat-populare; merg în rânduri combative sub privirea pînătoare, vrăjmașă a burgheziei, în țările capitalului.

Pe globul pămîntesc pășese milioane și toate cetele se contopesc într-o singură melodie minunată a Infilului de Mai, parcă ar cânta întreaga noastră planetă sub soarele blînd de primăvară.

Primăvară a omenirii!

Primăvara omenirii înseamnă nașterea ei, adolescența, cele dintîi fire ce au răsărit, semănăturile de toamnă ce învesmîntă în verdele lor gingaș tot globul pămîntesc. Omul există de mii, de sute de mii de ani, dar omenirea se naște de-abia acum, în vreme noastră, în zilele noastre.

Poate vor zice unii: dar omenire a existat și înainte! Doar au fost asirienii și babilonienii și mezi a căror istorie este întințată și pare o istorie de basm... Da, fără îndoială, toți aceștia au existat, au trăit, s-au născut și au dispărut. Dar tot ce s-a petrecut de-a lungul secolelor este preistoria omenirii, iar istoria ei a început abia în vremea noastră, odată cu Marele Octombrie. Iată prin ce este important și cu neputință a se repeta epoca noastră.

Oamenii s-au unit în comunități de diferite genuri și diferite trepte de dezvoltare: în ginți, familii, triburi, popoare, clase, state, națiuni, dar un colectiv care să se cheme omenire n-a existat încă. Omenirea, ca forma colectivă superioară, a existat doar în idee, în cuvînt, în vis. Omenirea era subiect de vorbă, de discuție, de scris. Au vrut s-o creeze și au creat-o. În închipuirea lor filozofică și poetică, gînditorii cei mai buni, cei mai nobili ai tuturor timpurilor.

Acum o sută de ani, la Petersburg, vorbeau însuflețit despre omenire cei doi mari poeți a două popoare înrudite — Pușkin și Mickiewicz. Ei visau la viitorul îndepărtat,

— Proletari din toate țările, uniți-vă!
Prin acest strigăt, comunismul a vestit omenirii zorile unei zile noi. Primele ei raze au luminat țara noastră mai puternic decît alte țări. Chemarea s-a înfrunțat în învătura lui Lenin și Stalin despre revoluția socialistă, despre construirea socialismului și comunismului în țara liberată de jaful moșierilor, capitaliștilor, chiburilor. Punînd stăpînire pe masele de milioane, ideile comuniste au devenit o forță reală și puternică.

Statul sovietic socialist este leagănul umanității. El există nu ca o idee abstractă, nu ca un vis, ci ca o realitate.

Oamenii sovietici știu ce este sentimentul unității omenirii. Ei îl cunosc, așa cum cunoști sentimentele de rudenie ale tatălui, fiului în familie, cum cunoști cele mai adînci și turburătoare sentimente de dragoste filială față de Patrie, care sînt sentimente patrioticele sovietice. Oamenii sovietici se simt o parte a omenirii vii, existente, — de aceea omenia constituie o parte inalienabilă a moralei noastre. Vedem că în puternica mișcare a partizanilor păcii, unanimitate activă, militantă, devine o forță reală împotriva ferocității imperialiste.

Belinski spunea că lubește omenirea cu dragostea lui Marat.

— Noi înțelegem bine aceste cuvinte. Și în dragostea noastră este o ură nelpăcată față de toți aceia pentru care omul este „o creatură bipedă”. Oriet s-ar strădui coaforii savanții ai imperialismului să-i împodobească, ori et s-ar strădui lustragiștii socialiști de dreapta să le lustruiască înclăntările, ori et s-ar strădui ei înșiși să se înfrumusețeze, ei sînt toți cu canibalii veacului XX. Primăvara omenirii îl alungă. Aparținînd preistoriei omenirii, ei trebuie îndepărtați de la rampă atunci cînd pe scenă apare istoria. Ei putrezesc, fiindcă și-au trăit traul. Toate popoarele, devenind națiuni socialiste, unite într-o familie mare, se vor îndelețnici cu lichidarea acestui hubul al planetelor noastre.

Te gîndești cu bucurie la asta, în zilele primăverii omenirii; în minunata noastră țară, unde semănăturile îmbelsugate ale comunismului făgăduiesc roade bogate, te gîndești cu bucurie la aceasta trecînd în coloanele solemne de demonstrații prin Piața Roșie.

„Marea familie” — pentru unii, „milioane de creaturi bipede” pentru alții. Nu există una și aceeași omenire. Era o noțiune abstractă. A rămas aceeași noțiune abstractă și pentru filozofii idealiști, chiar și pentru cei care apărau interesele oamenilor.

Acești filozofi iubitori de oameni apărau, după cuvintele lui Marx și ale lui Engels, nu un om real, istoric, ci interesele omului în general, ale omului care nu aparține nici unei clase, ba nici nu există în realitate, ci sălășluiește în cerurile nebuloase ale fanțeziei filozofice.

Istoria nu cunoaște expresie de „om în general”, afirmă învățătorul lui Marx-Engels-Lenin-Stalin; există burghezul și există proletarul, exploatorul și exploatatul.

Burghezul vede omenirea în expresia „milioane de creaturi bipede”. Distrugerea prin război a „creaturilor bipede” este un izvor de venit. Întrîndu-se cu fărîmăturile acestui venit, adevăratele creaturi bipede — lacheii imperialismului cu diplome de savanți din S.U.A., Anglia, Franța, afirmă că războaiele mondiale sînt o binefacere, justifică folosirea armelor atomice și bacteriologice, propovăduiesc discriminarea rasială, inoculează oamenilor otrava cosmopolitismului.

Pentru proletar, omenirea este o familie mare, cea mai înaltă colectivitate, unitatea internațională.

Anatoli SOFRONOV

Pentru pace și muncă!

E primăvara-n halna-i străvezie
De ierburii noi și foșnete verzu,
Sub cer de-azur un vînt strîngar adie,
Tu, cîntec larg al Moscovei, te sui.

O, primăvară, primăvară! Steaguri
Ca macii peste plaiuri înfioșoare,
De întii Mai, popoarele, șlaguri,
Mărețe semne, peste-a lumii prăguri
Spre soare:

Pacea, munca,
proslăvesc!

Da, pacea, munca! Nu se află nume
Mai vil și luminoase nicăieri,
Prin ele sîntem frați în largă lume
Și ele ard în flori și-n primăveri.

Da, pacea, munca! Ele ni-s norocul
Și ziua noastră, — al visului avînt, —
Înțelepciunea patriei și focul
Și calea noastră dreaptă, pe pămînt!

Pășește primăvara prin ponoare,
Prin văl albastru, largi, străbate zvon,
Pe-ale Kubanului străvechi ogoare,
Prin stăvile noi din Volga-Don.

Pășește-n foșnet de frunzișuri nouă
Și pretutindeți vezi a ei solii.
Durează cuburi prin arșari, sub rouă,
Chiar grauri nespuse de grijulii.

Cîmpia mea, voi sate, gîsc sfințite,
Orașe ce-n basme cresc în soare,
Tu, întii Mai al nostru, vesel cîntă
A Păcii și a Muncii sărbătoare!

Da, Pentru pace, muncă! — zboară, arde
Pe-ninsuri al mulțimilor cuvînt.
O, fluturați voi, vesele stîndarde
Întii Mai al-nregului pămînt.

În romînește de Geo DUMITRESCU

Platon VORONKO

Moscova

Oriunde te-ai afla, pe-orice meleag
De Moscova uor îți-aduci aminte,
Căci de-al găsit ziarul tău cel drag,
Citești din Capităla tău cuvinte.

Ori un unchias păstor de-îl dă tutun
Priviștii ce-ai zăgrăvit pe-a lui cutie
Și cînd îți zice moșul: — „Ia, fiu bun!”
Vezi turnul Spassk — nălțat cu semeție.

Păstorul îl șed pe piept, la rînd,
În smăl și-n aur — decorații grele.
Le vezi și te străbate-atunci un gînd:
Cinstiți-l-a tot Moscova cu ele.

În casă de buțuri de te-odinești
Zărești pe geam antena ce se-ntinde,
Și-ți pare că cu Moscova vorbești
Cînd glasul ei filiața îți cuprinde.

Dac-al trecut prin ea, ori n-al trecut, —
Oriunde o vezi față arătîndu-și.
În ea, din anii frazei, am văzut
Nu un oraș, ci chiar destinul însuși!

În romînește de Victor KERNBACH

lectuali, savanți, oameni de artă. Purlau panouri care raportau în graul laonic al cifrelor despre succesele strălucite ale muncii lor. Numai într-o țară în care poporul și stăpîn în viața și munca sa se pot obține astfel de rezultate. Și bilanțul acestor succese se face în fața întregului popor în ziua de 1 Mai, sărbătoare internațională a omenirii muncii.

Demonstrația de 1 Mai a oamenilor muncii din Moscova — măritare puternică a forței și superiorității primului stat socialist din lume, a fost o confirmare strălucită a minunatelor previziuni ale nemuritorului Lenin. La 1 Mai 1919 Vladimir Ilici vorbea despre înflorirea impetuoașă a comunismului: „Pînă acum se vorbea ca despre un basm, despre ceea ce vor vedea copiii noștri, dar acum, tovarășii, puteți vedea limpede că edificiul a cărui temelie am așezat-o noi, edificiul societății socialiste, nu este o utopie. Acest edificiu va fi înălțat și cu mai mare avînt de copiii noștri”. Această realitate minunată au văzut-o cu ochii lor și delegații din țările capitalului în suferență lor s-a înțărit hotărârea ca, întors în patrie, să demaște clericaliștii răspîndite de guvernare lor pe scena Uniunii Sovietice.

Pînă noaptea înțruzi, străzile Moscovei au răsunat de petrecere și veselie. Numeroase echipe de artiști profesioniști și amatori dădeau spectacole, fiind răspîndite cu aplauze furtivoase de public. Mii de moscoviti luau parte la plimbarea de 1 Mai în parcul central de cultură și odihnă „Gorki” și în alte parcuri. Noi, delegații străini am asistat la spectacolul de balet „Flăcările Parisului” în care am admirat înalta măiestrie a dansatoarei Lepeșinskaja.

Seara, ne-am împărtășit apoi impresiile. Eram toți stăpîniți de o emoție puternică. Trăisem o zi măreață: o zi în care poporul sovietic dovedește încă odată hotărârea fermă de a merge mereu înainte, spre comunism, și credința sa nestrămănată față de cauza internațională proletar.

Eleonora BODEA
președinta sindicatului salariaților
din înclăntînt, Deva

Trăiască 1 Mai, ziua solidarității internaționale a oamenilor muncii, ziua frăției muncitorilor din toate țările!

Salut frățesc oamenilor sovietici!

De 1 Mai 1954, din adîncul inimii trimîm un fierbinte salut muncitorilor sovietici, bravilor tovarășii cu ajutorul cărora poporul nostru muncilor, condus de partid, își făurește o viață nouă. Aș dori ca bunele mele urări să ajungă și la prietenul meu drag Evdokim Rubanțev, miner stahanovist din Donbass. Multe au fost sfaturile, povețele și îndrumările în munca de miner pe care le-am căpătat de la acest prieten de nădejde, stînd împreună de vorbă ceasuri întregi, cînd am vizitat Uniunea Sovietică, în 1951. De la el am deprins metoda de înaltă tehnicitate a grafului ciclic, pe care am aplicat-o pentru înțtia oară în mina noastră.

Folosînd cu perseverență această metodă, am izbit cu împreună cu harnicii mei ortaci să întîmpinăm în acest an sărbătoare de 1 Mai din cărbune în contul anului 1957.

Fiecare ști în mină îi socotim todată ca o lovitură împotriva planurilor agresive ale imperialiștilor. În ura lor sălbatică dușmanii vieții au dori să arunce omenirea în prăpastia unui nou măcel. Dar sulele de milioane de oameni simpli de pe întreg cuprînsul globului se opun tot mai hotărît uneltirilor imperialiștilor, conștienți că politici agresive i se opune voința de pace a popoarelor, i se opun înțeleptele propuneri ale Uniunii Sovietice cu privire la asigurarea securității colective în Europa.

De 1 Mai 1954 noi ne sporm hotărârea de a apăra pacea, de a înțări prin munca noastră constructivă lagărul de neînvinș ai păcii și progresului, în frunte cu marea Uniune Sovietică.

Haidu Iuliu
brigadier, mina Petrița

Colaboratorii Institutului de Cercetări Agricole al R.P.R., alături de întregul popor muncitor, sărbătoresc anul acesta ziua de 1 Mai cu noi succese în activitatea de cercetare în domeniul producției agricole.

Animajii de hotărîre plene de la începutul anului 1953 a C.C. al P.M.R., colaboratorii Institutului nostru își dedica întreaga lor pricepere și capacitate de muncă sprijinirii muncitorilor de pe ogoare, pentru obținerea unor recolte bogate, care să asigure hrană îmbelsugată a poporului și materii prime pentru industria textilă și alimentară.

În lupta pentru creșterea permanentă a producției agricole vegetale și animale, noi învîm din uriașă luptă ce se desfășoară pe întinsurile Uniunii Sovietice în scopul dezvoltării necontenite a agriculturii. Noi avem de asemenea în mintea noastră amintirea înflînșurilor cu specialiștii sovietici ca, de pildă, candidatul în științele agronomice A. P. Surigîn de la care am primit un substanțial ajutor în munca de organizare și justa orientare a cercetărilor pedologice, după cum îndrumările lui I. A. Skacikov, directorul Institutului „Dokuceev” de la Kamenka Stepl ne-au fost nespuse de utile în realizarea unei mai bune structuri organizatorice a Institutului nostru.

Sărbătoarea de 1 Mai, ziua solidarității internaționale a oamenilor muncii, constituie pentru colaboratorii Institutului nostru un prilej de a exprima poporului sovietic și eminentilor lui oameni de știință profunde mulțumiri, și urarea de a realiza succese tot mai strălucite în apărarea păcii și fericirii popoarelor.

G. Obrejanu
directorul științific al I.C.A.R.

Cu prilejul zilei de 1 Mai, colectiviiști de la gospodăria agricolă colectivă „8 Mai 1921” din satul Lîpa, raionul Snagov, trimîm un călduros salut colhoznicilor și întregului popor sovietic. Noi, țărani muncitori, care am pășit pe calea vieții noi, luminoase, avînd drept călăuză exemplul măreț al colhoznicilor din Uniunea Sovietică, simțim din plin însemnătatea acestei sărbători a oamenilor muncii din întreaga lume.

Anul acesta s-au împlinit 3 ani de cînd a luat ființă gospodăria noastră colectivă „8 Mai 1921”. După 2 luni de la înființare, am avut deosebita fericire să vizitez Uniunea Sovietică, ca membru al unei delegații de țărani muncitori, ingineri, agronomi și tehnicieni. Cele ce am văzut în colhozurile din Ucraina mi-au întărit credința că singurul drum spre belșug este marea gospodărie socialistă. De aceea, odată întors în sat, am stat de vorbă îndelung cu colectiviiști noștri, le-am povestit despre munca și viața fericită a colhoznicilor. Acest lucru le-a sporit și mai mult încrederea în munca colectivă.

Gospodăria noastră colectivă a crescut și s-a întărit an de an. Recoltele noastre au sporit. În 1951 am obținut 1900 kg. grâu la hectar, în 1952 producția s-a ridicat la 2.700 kg. iar în 1953 la 2.900 kg. grâu la hectar. Membrii gospodăriei noastre sînt rasplătiți pe măsura muncii lor.

Noi, colectiviiști, purtăm o nemărginită recunoștință Partidului Muncitorilor Romîni pentru că ne-a arătat drumul vieții noi și sîntem hotărîți să stringem și mai mult alianța frățească cu muncitorii de la orașe, să folosim din plin bogata experiență a colhozurilor sovietice, să contribuim prin asigurarea unor recolte din ce în ce mai îmbelsugate la ridicarea nivelului de trai al întregului popor muncitor.

Gobre
președintele gospodăriei colective „8 Mai 1921”
decorat cu Ordinul Muncii cl. II.

Cu ocazia zilei de 1 Mai gîndul nostru, al actorilor din R.P.R. se îndreapă cu prietenie și recunoștință către oamenii de teatru din Uniunea Sovietică.

Artă, prin esența și scopurile ei umane, este una din acele verigi minunate ale comuniunii sufletești a oamenilor de pretutindeni, de orice rasă, de orice naționalitate. Ea nu este mai presus de preocupările noastre de viață, căci astfel înțelegem că, fără ruptură de oameni și de viață și n-ai mai o chezie de preț a frăției între popoarele lumii. Artă este constituția din înseși preocupările noastre de viață: acolo se naște, odată cu viața, și se dezvoltă ca un fir nou de viață vesnică și care marchează drumul birurilor al forței creatoare a omului. Artă merge mină în mină cu viața și comandamentele ei.

În călătoria pe care am făcut-o împreună cu o seamă de actori romîni în Tara Socialismului, în contactul nostru cu lumea și cu țelul de viață sovietic, cu arta sovietică, cu oamenii simpli și omenii de artă din Uniune, am învățat că munca omului nu se poate socoti împlinită decît dacă e înclinată unui scop măreț, dacă e pusă în slujba poporului. Artistul care se izolează în turnul de fildeș al preocupărilor lui strimite, egoiste, se rupe de societate, se sîstărește departe de viața, iar creația lui ramine steapă și, deoarece este fără rădăcini în viață, e sortită să piară.

Grijă pe care omul-artist sovietic o pune în munca lui, țelul înalt care-i dirijează și-i orchestrează eforturile pentru a servi ceea ce e esențial și autentic, sînt pentru noi un îndreptar.

I-am văzut pe actorii sovietici la ei acasă, în teatrele lor, pe scenele lor, în repertoriile lor și în înțeleși că teatru este o tribună de unde se poate propovădui cu succes adevărul. I-am văzut la noi acasă — și-i vedem mereu ajutîndu-ne să ridicăm nivelul ideologic-artistic al spectacolelor și să ne împlinim măiestria artistică, pentru a face și din teatru românesc tribuna de unde să vestim lumii bucuria noastră de viață și nestăpînita noastră dragoste de pace.

De la această tribună, de pe șantierele culturii romînești, cu ocazia măreței sărbători a solidarității internaționale în muncă și în luptă pentru o viață mai bună, actorii romîni, cu gîndul la frățeasca unire dintre ei și actorii sovietici, îi trimitt acestor neîntrecuți măestri ai artei, un salut cald și prietenesc plin de dragoste și recunoștință pentru sprijinul pe care ni-l dau, pentru marea lor dragoste de om, de artă, de viață și de pace.

Ion Fințescu
artist emerit al R.P.R.

1 Mai la Moscova

puteau citi fragmente din Chemările de 1 Mai ale C.C. al P.C.U.S.

În jur, se vedeau zidul masiv al Kremlinului, cupolele în spirala ale bisericii Vasilii Blațeni; Măscuței scîntînd în soare, de parcă ar fi fost tăiat dintr-o singură nesemnată. Tribunalele s-au umplut repede. Noi, delegații străini ne aflam de partea dreaptă a Mausoleului. Urmăream cu ochii plini de înclintare marea nesfîrșită de oameni care se mișca domol.

Îmi simțeam sufletul plin de o fericire și o încredere fără margini. Fericire că am pășit și noi pe calea deschisă de U.R.S.S., încredere că ajutați de un prieten atît de puternic și credincios cum este poporul sovietic, vom reuși să construim cu succes socialismul, viața liberă și fericită pe care o trăiesc oamenii sovietici. Aceleași simțăminte exprimau fețele tuturor delegaților țărilor de democrație populară, țări în care ziua de 1 Mai se sărbătorește sub seninul libertății câștigate cu jertă, sub cerul aotbiruitoarelor primăveri.

O furtună de aplauze a întîmpinat apariția la tribună a conducătorilor Partidului Comunist și Guvernului Sovietic. Și cînd orologul din turnul Spasski bătu ora 10, ministrul Forțelor Armate ale U.R.S.S., mareșalul N. A. Bulganin, deschise parada. Rînd pe rînd, au trecut reprezentanții Forțelor Armate ale Uniunii Sovietice dovedind o ordine și o disciplină care sînt nădăjduitoare tuturor celor de față. Aceasta este armata care apără pacea, munca creatoare a poporului sovietic.

Cînd au trecut pionierii fluturînd deasupra capului buchele de flori, puțini dintre noi și-au putut stăpîni lacrimile de emoție. „Iată o copilărie fericită” — păreau să spună ochii delegatului cubanez în țara căruia copiii cad răpuși de mizerie.

A urmat apoi, în coloane nesfîrșite, demonstrația locuitorilor Moscovei, muncitorii, tehnicienii, în-

clădărea imensă a Palatului Telefoanelor, aprînzîndu-se și stingîndu-se într-un ingenios joc de lumini.

Nicotodată n-am văzut atîta belșug ca la Moscova. Vitrinele magazinelor împodobite sărbătorește erau pline cu tot felul de produse alimentare, textile, obiecte de uz casnic, electrice etc. Pentru oamenii sovietici, 1 Mai — ziua solidarității internaționale a muncitorilor — este și o sărbătoare scumpă de familie. Iată de ce la 1 Mai în fiecare casă sovietică se petrece, membrii familiei își fac reciproc cadouri, surprize. Ca un suvoi neîntrerupt leșeau din magazine oameni cu brațele încrîncate cu tot felul de cumpărături, alete pe îndelete cu ajutorul prețios al vinzătorilor.

Pretutindeni în oraș, o tortură și o veselie greu de descris. Pe fețele tuturor se citea bucuria și nerăbdarea.

La hotelul „Moskova” unde erau găzduite toate delegațiile străine, discuțiile au continuat pînă tîrziu. Toți eram nerăbdători.

„1 Mai 1953. Moscova s-a trezit devreme. Oamenii au fost întîmpinați de o dimineață limpede. Nici un nor nu umbra albastrul cerului înalt. Adia numai o boare mai proaspătă parcă decît obișnuitul vînt de mai. În jur, în aer, cea transparentă unică ce învluie străzile Moscovei în diminețile liniștite de primăvară. Natura măreață, sărbătorească, armonioasă minunată cu podoba în care și-au îmbrăcat orașul iubit moscovitii.

Mulțimea se revărsa într-un torent larg, multi-culor pe străzile și bulevardele orașului. În coloane nesfîrșite se îndrepta spre Piața Roșie. Simplă, măreață, plină de o adîncă semnificație era podoba Pieții Roșii. Pe clădirile din fața Mausoleului vedeam portretele lui V. I. Lenin și I. V. Stalin și stemele celor 16 republici unionale. Pe flamura se

Oamenii muncii de pe întreg globul sărbătorec cu un uriaș avînt 1 Mai, marea zi a solidarității internaționale a celor ce muncesc. Ziua de 1 Mai prilejuește o trecere în revistă a forțelor mereu crescînde ale oamenilor muncii din întreaga lume, a noilor succese dobîndite de mișcarea muncitorească revoluționară mondială în lupta pentru pace, pentru democrație și socialism.

Pretutindeni e cinstită ziua frăției muncitorilor din toate țările; dar nicăieri pe lume ea nu cunoaște o amploare mai uriașă, o expresie mai solemnă, nicăieri nu e mai plină de splendoare și de grandioasă măreție ca în Uniunea Sovietică.

Oamenii muncii din întreaga lume au primit cu deosebit interes cuvîntarea tovarășului G. M. Malenkov, Președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., rostită la recenta sesiune a Sovietului Suprem al U.R.S.S. Cu profundă satisfacție, omenirea progresistă a luat cunoștință de uriașele succese dobîndite de poporul sovietic în ultimii ani în sporirea forței economice și în ridicarea nivelului de trai, material și cultural, al populației. Această creștere impetuoașă se ogîndește cu claritate în faptul că veniturile prevăzute în bugetul de stat pe 1954 vor fi de peste trei ori mai mari decît veniturile prevăzute de bugetul anului antebelic 1940. Numai pentru finanțarea cerințelor social-culturale ale poporului sovietic este prevăzută, în 1954, o sumă aproape egală cu totalul cheltuielilor bugetului de stat din 1939.

Acum oamenii sovietici, sub conducerea Partidului Comunist și Guvernului Sovietic, luptă cu nesecată energie pentru înființarea vastului program de dezvoltare a agriculturii, pentru sporirea producției bunurilor de larg consum, înscriind noi fapte mărețe în marea epopee a construirii comunismului. Poporul sovietic, traducînd în viață politica Partidului Comunist și a Guvernului Sovietic, întărește necontenit puterea statului socialist, marea prietenie a popoarelor din Uniunea Sovietică, alianța de nezdruccinat dintre clasa muncitoare și țărănimea colhoznică, dezvoltă prin toate mijloacele economia și cultura, întărește neincetat apărarea Uniunii Sovietice, asigură ridicarea rapidă și neînclintă a bunăstării populației.

Bizuindu-se pe înflorirea economică și culturală a țării, apărînd interesele inalienabile ale poporului sovietic precum și cele ale popoarelor din lumea întreagă, Guvernul Sovietic desfășoară cu consecvență politica externă de apărare a păcii în lumea întreagă.

Datorită acestei politici, susținută cu căldură de forțele iubitoare de pace din lumea întreagă, în ultima vreme în domeniul problemelor internaționale s-a produs o oarecare slăbire a încordării. Aceasta nu înseamnă însă că trebuie exagerată importanța slăbirii realizate în încordarea internațională, deoarece adversarii întăririi păcii nu au renunțat la tendințele lor agresive, continuă goana înarmărilor, provoacă la extinderea războiului din Indochina, creează noi baze și blocuri militare.

În fața acestor atacuri împotriva cauzei păcii, Guvernul Sovietic reafirmă cu convingere nestrămănată că este pe deplin posibilă coexistența pașnică a sistemelor socialist și capitalist, duce cu consecvență o politică de pace și de întărire a colaborării internaționale. „Dacă însă — a spus președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., tovarășul G. M. Malenkov — cerurile agresive, bizuindu-se pe arma atomică s-ar hotărî la o nebunie și ar voi să încerce forța și puterea Uniunii Sovietice, nu încapă nicio îndoială că agresorul va fi zdrobit cu aceeași armă, că a astfel de aventură va duce în mod inevitabil la prăbușirea sistemului social capitalist.”

Pe calea luptei pentru asigurarea păcii, o importanță excepțională o are propunerea pe care Guvernul Sovietic a prezentat-o la conferința de la Berlin în legătură cu încheierea unui tratat general european cu privire la securitatea colectivă în Europa. În vîntămîntele istoriei din ultimii 50 de ani dovedesc că nu există altă cale pentru asigurarea păcii. Reinvierea militarismului german, crearea de blocuri militare, de felul așa zisei „comunități defensive europene” constituie atacuri directe la adresa intereselor vitale ale popoarelor din Europa.

Popoarele și guvernele iubitoare de pace au salutat cu bucurie propunerea Uniunii Sovietice care a dus la convocarea conferinței de la Geneva și așteaptă ca lucrările acestei conferințe să aducă o contribuție de seamă la rezolvarea pașnică a problemelor Asiei.

Împreună cu gloriosul popor sovietic, în ziua de 1 Mai, popoarele libere din țările de democrație populară și oamenii muncii din lumea întreagă vor demonstra dorința lor fierbinte de pace și colaborare între popoare. Luîndu-și soarta în proprie lor mîini, popoarele țărilor de democrație populară au dobîndit mari realizări în dezvoltarea economiei și culturii, făcîndu-și o viață tot mai luminoasă.

În țara noastră, poporul muncitor, constructor al vieții noi, socialiste, întîmpină ziua de 1 Mai cu noi realizări în lupta pentru sporirea producției industriale socialiste, a producției agricole, a bunurilor de larg consum, pentru ridicarea nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii de la orașe și sate.

Eliberată de marea Uniune Sovietică, cu ajutorul ei frățesc și multilateral, țara noastră a făcut însemnați pași înainte și a obținut asemenea realizări pe care multe țări capitaliste nu le-au dobîndit în zece și zece de ani.

Insemnatele realizări ale statului democrat-popular au fost cu puțință datorită înaltei conștiințe și spiritului de răspundere ale eroicei noastre clase muncitoare, datorită întăririi necontenite a alianței frățești dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare. Aceste realizări se datoresc traducerii în viață de către oamenii muncii de la orașe și sate a politicii partidului, a căruia țel suprem este grija pentru binele omului, slujirea neobosită a intereselor poporului muncitor.

A nu te mulțumi cu realizările obținute, a lupta cu perseverență pentru a atinge culmi mai înălțate — această este una din trăsăturile caracteristice ale noii noastre vieți. Acum, la chemarea partidului, masele largi ale celor ce muncesc lucau să avînt pentru înființarea hotărîrilor Plenei largite a C.C. al P.M.R. din august 1953, pentru ridicarea producției agricole și a producției industriale alimentare și ușoare, pentru ca creșterile pe care le mai avem să fie înfrînte. Unitatea de nezdruccinat între partid, guvern și popor este cheia înfrîngerii greutăților, a mersului nostru înainte spre socialism.

În această zi de mare sărbătoare, cînd pe cerul patriei filifite nenumărate păduri de steaguri roșii și tricolore, poporul nostru își manifestă din nou hotărîrea lui de a contribui la apărarea și consolidarea păcii; își afirmă din nou dragostea și recunoștința sa fierbinte față de Uniunea Sovietică, marea noastră eliberatoare și sprijinitoare. Oamenii muncii din țara noastră sînt conștienți că toate realizările înfăptuite în ultimii ani sînt indisolubil legate de politica de prietenie, alianță și colaborare frățească dintre poporul rom

Mihail ȘOLOHOV

Pământ dește lenit

- Fragment din cartea a doua a romanului -

Pământul se umflase de umedele ploilor și, pe sub vântul ce alungea norii, părea că se chircesc la soarele arzător, slobozând aburi albaștri...

În seapă, pîrul trecea de genunchi. Dincolo de imaș înfloră sulfina. Spre seară, mireasma ei ca de marel se împănă în tot satul...

— Ascultă aici, șleahie...! — îl întrerupse cu grosolanerie Polovțev și vocea lui căpătă pe neașteptate tăriu obișnuită și tonul metallic, de comandă...

— Lucești, se ridică în pat. Pe buzele lui nu mai era nici o umbră de zbectă ironică. El spusese serios și simplu: — Uite, asta o cred! Voca dumitale redă intențiile și sincere și bune, de aceea tac...

— Se culcă, trăgându-și palupa veche de barba, pînă la bărbie. — Oricum, am să te ucid — răspunde încăpăținat Polovțev stînd lîngă pat, cu capul plecat ca un taur...

— Ei, în cazul asta pot trăi liniștit pînă la adînci bătrîneți, în voi trăi poate vesnic — zise rîzînd Letievski și, înjurînd de mamă, se întoarse cu iata la perete...

— Lucești, se ridică în pat. Pe buzele lui nu mai era nici o umbră de zbectă ironică. El spusese serios și simplu: — Uite, asta o cred! Voca dumitale redă intențiile și sincere și bune, de aceea tac...

— Lucești, se ridică în pat. Pe buzele lui nu mai era nici o umbră de zbectă ironică. El spusese serios și simplu: — Uite, asta o cred! Voca dumitale redă intențiile și sincere și bune, de aceea tac...

— Lucești, se ridică în pat. Pe buzele lui nu mai era nici o umbră de zbectă ironică. El spusese serios și simplu: — Uite, asta o cred! Voca dumitale redă intențiile și sincere și bune, de aceea tac...

— Lucești, se ridică în pat. Pe buzele lui nu mai era nici o umbră de zbectă ironică. El spusese serios și simplu: — Uite, asta o cred! Voca dumitale redă intențiile și sincere și bune, de aceea tac...

— Lucești, se ridică în pat. Pe buzele lui nu mai era nici o umbră de zbectă ironică. El spusese serios și simplu: — Uite, asta o cred! Voca dumitale redă intențiile și sincere și bune, de aceea tac...

— Lucești, se ridică în pat. Pe buzele lui nu mai era nici o umbră de zbectă ironică. El spusese serios și simplu: — Uite, asta o cred! Voca dumitale redă intențiile și sincere și bune, de aceea tac...

— Lucești, se ridică în pat. Pe buzele lui nu mai era nici o umbră de zbectă ironică. El spusese serios și simplu: — Uite, asta o cred! Voca dumitale redă intențiile și sincere și bune, de aceea tac...

— Lucești, se ridică în pat. Pe buzele lui nu mai era nici o umbră de zbectă ironică. El spusese serios și simplu: — Uite, asta o cred! Voca dumitale redă intențiile și sincere și bune, de aceea tac...

— Lucești, se ridică în pat. Pe buzele lui nu mai era nici o umbră de zbectă ironică. El spusese serios și simplu: — Uite, asta o cred! Voca dumitale redă intențiile și sincere și bune, de aceea tac...

— Lucești, se ridică în pat. Pe buzele lui nu mai era nici o umbră de zbectă ironică. El spusese serios și simplu: — Uite, asta o cred! Voca dumitale redă intențiile și sincere și bune, de aceea tac...

— Lucești, se ridică în pat. Pe buzele lui nu mai era nici o umbră de zbectă ironică. El spusese serios și simplu: — Uite, asta o cred! Voca dumitale redă intențiile și sincere și bune, de aceea tac...

— Lucești, se ridică în pat. Pe buzele lui nu mai era nici o umbră de zbectă ironică. El spusese serios și simplu: — Uite, asta o cred! Voca dumitale redă intențiile și sincere și bune, de aceea tac...

— Lucești, se ridică în pat. Pe buzele lui nu mai era nici o umbră de zbectă ironică. El spusese serios și simplu: — Uite, asta o cred! Voca dumitale redă intențiile și sincere și bune, de aceea tac...

— Lucești, se ridică în pat. Pe buzele lui nu mai era nici o umbră de zbectă ironică. El spusese serios și simplu: — Uite, asta o cred! Voca dumitale redă intențiile și sincere și bune, de aceea tac...

— Lucești, se ridică în pat. Pe buzele lui nu mai era nici o umbră de zbectă ironică. El spusese serios și simplu: — Uite, asta o cred! Voca dumitale redă intențiile și sincere și bune, de aceea tac...

— Lucești, se ridică în pat. Pe buzele lui nu mai era nici o umbră de zbectă ironică. El spusese serios și simplu: — Uite, asta o cred! Voca dumitale redă intențiile și sincere și bune, de aceea tac...

— Lucești, se ridică în pat. Pe buzele lui nu mai era nici o umbră de zbectă ironică. El spusese serios și simplu: — Uite, asta o cred! Voca dumitale redă intențiile și sincere și bune, de aceea tac...

— Lucești, se ridică în pat. Pe buzele lui nu mai era nici o umbră de zbectă ironică. El spusese serios și simplu: — Uite, asta o cred! Voca dumitale redă intențiile și sincere și bune, de aceea tac...

— Lucești, se ridică în pat. Pe buzele lui nu mai era nici o umbră de zbectă ironică. El spusese serios și simplu: — Uite, asta o cred! Voca dumitale redă intențiile și sincere și bune, de aceea tac...

— Lucești, se ridică în pat. Pe buzele lui nu mai era nici o umbră de zbectă ironică. El spusese serios și simplu: — Uite, asta o cred! Voca dumitale redă intențiile și sincere și bune, de aceea tac...

— Lucești, se ridică în pat. Pe buzele lui nu mai era nici o umbră de zbectă ironică. El spusese serios și simplu: — Uite, asta o cred! Voca dumitale redă intențiile și sincere și bune, de aceea tac...

— Lucești, se ridică în pat. Pe buzele lui nu mai era nici o umbră de zbectă ironică. El spusese serios și simplu: — Uite, asta o cred! Voca dumitale redă intențiile și sincere și bune, de aceea tac...

— Lucești, se ridică în pat. Pe buzele lui nu mai era nici o umbră de zbectă ironică. El spusese serios și simplu: — Uite, asta o cred! Voca dumitale redă intențiile și sincere și bune, de aceea tac...

— Lucești, se ridică în pat. Pe buzele lui nu mai era nici o umbră de zbectă ironică. El spusese serios și simplu: — Uite, asta o cred! Voca dumitale redă intențiile și sincere și bune, de aceea tac...

Letievski bate volnicese pe picioarele și-și aștinse asupra lui ochiul desfrînat și batjocoritor și toată vremea îi face cu ochiul, nerușinat și altît...

Nu apucă bine să-și facă cruce și să șoptească „dăcă-se pe pustii”, că visează iar cum că tot el, împreună cu fiul său Semion, cu Agaion Dubov și cu alți oameni din sat, rătăcește pe o pîmîntaie uriașă și că sub conducerea unor tinere femei supraveghează...

Vă hiziți acum, și curînd-curînd poate că aveți să plîngeți! — Fără a-și găta gustarea, el se sculă să plece de la masă, pentru a le face în neoz celorlalți, dar de odată se sprijini, parcă înadins, cu palma de buza stîrcului și-și vărsă pe nădrăgi ciorba fierbinte...

— Ce-i cu tine, înțucule, ce-ai pățit? — întreba el rîzînd. Te-ai sculat de dosul în sus, ori ai visat urît? — Ce-ai tu, hîrăcînt, ce-ai pățit? — strigă Iakov Lukici, scos din fire și sărîi repede de la masă...

În pragul bucătăriei se agită de un cui ce ieșise din ușa, și-și rupsese pînă la cot mîna cămășii noi de satin. Se întoarse în odaie la el și începu să caute în ladă altă cămașă, cînd deodată capacul lăzii, sprijinit negrijnic de perete, căzu lovindu-l greu și cu zgomot în ceață...

— Fără a-și blestema să fie! Ce fel de zi o mai fi și asta! — răcmi mînos Iakov Lukici, așezîndu-se fără puteri pe un scaun și pipăindu-și cu grijă cucerul zdărnac care-și ieșise în ceață...

— Imbrăcă cu un put, schimbă pantalonii pătați cu ciorbă și cămașă ruptă, dar lîndea era foarte turburat și se grăbea tare, uită să-și încheie nasturii la probă. Iakov Lukici merse într-o asemenea stare necuvințată pînă aproape de administrația colhozului...

— Dar tu ce faci, întineresti? Nu prea se vede! Ai ochii roșii ca un iepure de casă, și uite că-ți începe mîna! — Ochii lui începeau să se încheie noaptea. La bătrînețe citești și învîțîi tot felul de științe înalte, dar mă înțuc cum se cuvine, pe cînd tu, uite, te-ai făcut uituc, curat ca un hodogor...

— Și de ce socoți că m-am făcut uituc? — Ai uitat să închezi porțița la ogradă și are să-ți iasă vișelul... — Semion are s-o închidă, — răspunde Iakov Lukici gîndindu-se în altă parte...

— Ba, porțița asta a la n-are s-o închidă Semion... — Uitat de o bănuială neplicută, Iakov Lukici lăsa ochii în jos, scoase un strigăt ușor și porni să se încheie în pripă. Ca o fulme a tuturor necazurilor și nenorocirilor ce se abătuseră pe capul lui în această dimineață nefelică, ajungînd în curtea administrației colhozului Iakov Lukici căleă pe un cartof scăpat de cineva, îl strivi și, lunced, se întinse jos cît era de lung...

Nu, asta întrecea orice închipuire și toate cîte se petreceau aveau un tîl! Superstițiosul Iakov Lukici era adine încredințat că îl pîndește o mare nenorocire. Întră în camera lui Davidov, galben, cu buzele cuprinse de tremur și spuse: — M-am îmbolnăvit, tovarășe Davidov, dă-mi drumul de la muncă...

— Arăți rău, Lukici! — îl răspunde cu compătimire Davidov. — Du-te de te odihnește. Te duci singur la felcer, ori să-ți trimiț la tine acasă? — Iakov Lukici făcu un gest dezamăgit și mîna: — N-are să-mi ajute felcerul, am să mă îndrepț singur...

Acasă, porni să se tragă o'boancele, se dezbrăcă și se culcă în pat, așteptînd nenorocirea ce venea de undeva... „De toate e vinovată blestemația asta de Putere! — se jelua el în gînd. — N-ai liniște de la ea nici ziua, nici noaptea! Noaptea visez tot felul de vise proaste, pe care nu le-am visat niciodată în vremea veche, și ziua se țin de mine altele porcării, una după alta... De-o mai sa mult Puterea asta, nu-mi trăiesc sorocul lăsat de dumnezeu! Am să mă încovoi înainte de vreme!”

Dar așteptările îngrijorate ale lui Iakov Lukici se dovediră a fi înșelătoare, imbrăcate în alb, culcug cu toți pălăgele roșii. Și Iakov Lukici și toți cazaci care-l înconjoară sînt gol, dar nimeni alară de el nu se rușinează de goliciunea sa. Stînd cu spatele spre el, Dubov se pleacă spre o tuță de pălăgele roșii și Iakov Lukici, înăbușindu-se de ris și indignare, îl spune: „Nu te apleca chiar așa tare, mîrtoșă bătrîna! Rușinează-te măcar de femeii!”

Iar el, Iakov Lukici, reușe pălăgele roșii stînd rușinat pe vine, și le rupe numai cu mîna dreaptă, stînga o ține ca un om gol mîinate de a intra în apă... Trezindu-se, Iakov Lukici șezu multă vreme în pat, privind proastele cu ochi buimaci de spaimă. „Nu-a bine visele asta păcătoasă. Are să se întâmple o nenorocire!” — hotărî el pentru sine însuși, simțînd o apăsare stînjitoare. În inimă și scupînd, de data asta treaz, la amintirea celor ce visase adineori...

Se imbrăcă alîndu-se în neplăcută stare sufletească, lovî mînatul ce se freca de picioarele lui, la masă o făcu, fără pricină, proastă pe nevastă-sa, iar asupra nororii, care adusesse la netimp vorba de gospodărie, ridică chiar dîngura de parcă ar fi fost felită mică și nu femeie în toată firea. Pe Semion îl înveseliră izbucnirile tălîne-său; făcu o mulță speriață de prostănac, îl făcu nevastă-sa să se culce în pat, iar dînsa porni să ridă pe înfundate. Asta îl scoase din sărite pe Iakov Lukici, care zvîrlî limba pe masă și răcmi cu glasul înecat de mînie: — Vă hiziți acum, și curînd-curînd poate că aveți să plîngeți!

— Ce-ai tu, hîrăcînt, ce-ai pățit? — întreba el rîzînd. Te-ai sculat de dosul în sus, ori ai visat urît? — Ce-ai tu, hîrăcînt, ce-ai pățit? — strigă Iakov Lukici, scos din fire și sărîi repede de la masă...

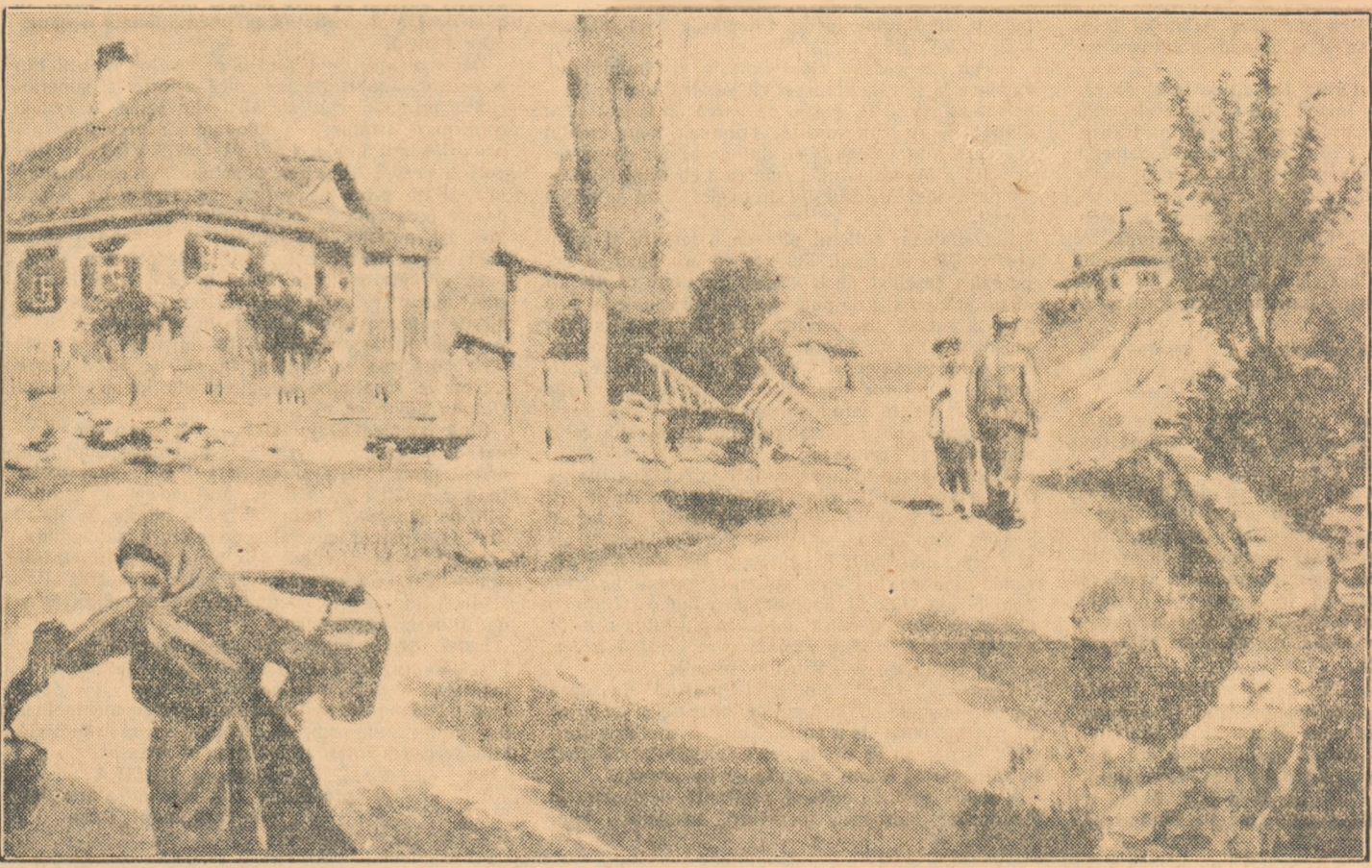
În pragul bucătăriei se agită de un cui ce ieșise din ușa, și-și rupsese pînă la cot mîna cămășii noi de satin. Se întoarse în odaie la el și începu să caute în ladă altă cămașă, cînd deodată capacul lăzii, sprijinit negrijnic de perete, căzu lovindu-l greu și cu zgomot în ceață...

— Fără a-și blestema să fie! Ce fel de zi o mai fi și asta! — răcmi mînos Iakov Lukici, așezîndu-se fără puteri pe un scaun și pipăindu-și cu grijă cucerul zdărnac care-și ieșise în ceață...

— Imbrăcă cu un put, schimbă pantalonii pătați cu ciorbă și cămașă ruptă, dar lîndea era foarte turburat și se grăbea tare, uită să-și încheie nasturii la probă. Iakov Lukici merse într-o asemenea stare necuvințată pînă aproape de administrația colhozului...

— Dar tu ce faci, întineresti? Nu prea se vede! Ai ochii roșii ca un iepure de casă, și uite că-ți începe mîna! — Ochii lui începeau să se încheie noaptea. La bătrînețe citești și învîțîi tot felul de științe înalte, dar mă înțuc cum se cuvine, pe cînd tu, uite, te-ai făcut uituc, curat ca un hodogor...

— Și de ce socoți că m-am făcut uituc? — Ai uitat să închezi porțița la ogradă și are să-ți iasă vișelul... — Semion are s-o închidă, — răspunde Iakov Lukici gîndindu-se în altă parte...

Într-o zi, Iakov Lukici se scutură într-un spasim de parcă ar fi înghițit ceva neplăcut, și dete în tăcere din cap; recunoscuse această sabie pe care o văzuse întâia dată înca în 1915 la tînarul și bravul sublocotinent de cazaci, Polovțev, pe frontul austriac...

*) „Kalmikul” este un vînt ce bate dinspre sud-est, din Stepa Kalmikă. (N. red.)

neîntemelte în ziua aceea: nenorocirea se oprise undeva și veni la el abia după două zile și tocmai de unde o aștepta mai puțin...

— Ce ai, maică, parcă nu ești în apele tale? S-a îmbolnăvit vaca? Am băgat și eu de seamă ieri că s-a întors nu prea veselă de la crează.

Gospodina se întoarse către fecioru-său: — Sioma, du-te de te plîmbă vreun ceas de vreme, că am ceva de vorbit cu tata...

Pieptîndu-se dinaintea oglinzii, Semion spusese nemulțumit: — Ce tot vorbiți la secrete? Dincolo, în casă, prietenii aștia așteaptă, că numai dracul l-a adus pe capul nostru, tot șoptesc și ei zi și noaptea, și acum și voi... Peste puțin nici n-om mai putea trăi de atîtea secrete, cîte aveți voi. Parcă n-ar fi casa de oameni, ci mî-năstire de maici; unde nu te întorci, loți soapte și iar soapte...

— Fi-a spus mîna să te țevi, înseamnă că trebuie să te țevi! Te-ai făcut cum vorbărește... La seama, ține-ți gura că altminteri am să-ți o închid eu! — Semion se minie cumplit, se întoarse către tatăl său și rosti cu voce surdă: — Dar dumneața, tată, nu mă mai pot amenința! În familia noastră nu sînt nici prieteni, nici oameni sperioși. Și dacă om începe să ne amenințăm unul pe altul, să nu lăsăm mai rău pentru toți...

— Na, privește-ți feciorușul! Ce viteaz s-a dovedit a fi puil ăsta de călea! — strigă Iakov Lukici încudat. — Nevastă-sa, care nu-i vorbea niciodată împotriva, grăi cu glas stăpîni: — Dacă stăm să judecăm, Lukici, nici lenesii aștia de chiriași ai tăi nu ne fac mare bucurie. Trăim alături de ei cu atîta teamă, de-ți vine rău! Te pomenesci că ne mai face vreo pechezeală și atuncea scoate-ți cămașa pe unde poți! Nu-i viață asta pe care o ducem noi, ci curată spaimă: te temi de fieslecare zgomot, de fiece bătaie în ușă. Să nu dea domnul nimănui așa viață! Mă doare inima și de tine și de Siomașka. Or să mă aleie de chiriașii noștri, or să-mi înhaie și or să vă la pe voi. Și apoi ce avem să ne facem singuri, noi, mizerii? Să amărîm cu înșelăciune la cerși?

— Destul! — o întrerupsese Iakov Lukici. — Știu și fără voi ce să fac. Omul încheie bine amîndouă ușile și se așeză lîngă nevastă-sa. La început o ascultă fără să-și dea pe față turburarea ce-l cuprinsese, dar la sfîrșit nu se mai puțu stăpîni, sări de pe lavită, începu să alege prin bucătărie, soplînd pierdut: — Ne-am dus pe copcă! Ne-a pierdut chiar mănușa noastră! Ne-a tăiat capul!

Liniștindu-se puțin, bău una după alta două căni mari de apă și se lăsa pe lavită, confundat în gînduri adînci. — Ce ai de gînd să faci acum, tălucule? — Iakov Lukici nu răspunde la întrebarea nevetei. Nici măcar n-o auzise...

Din povestirea soției, aflase că nu de mult veniseră patru băbuțe și ceruseră stăruitor să fie aduse la domnii ofițeri. Bătrînele ardeau de nerăbdare să afle cînd vor porni ofițerii, împreună cu Iakov Lukici care îi adăpostise și cu ceilalți cazaci din Greameaci Log, răscoală și vor răscoală Puterea Sovietică cea fără de crezînt în dumnezeu. În zadar îl încredințase nevasta lui Iakov Lukici că în casa nu-i nici un fel de ofițer. Drept răspuns, baba Loșelina cea gheboasă și plină de răutate îi grăi cu mînie: „Ești prea înără, maică, pentru că să mă amăgești pe mine! Soarea ta ne-a spus cum te-ai arătat și cum mă auzi că ofițerii stau la voi în casă, încă de astă țară! Știu că trafil lor și-și ascund de vîzul lumii, dar noi n-avem să spunem nimănui. Du-ne la cel mai mare, unul care-i spune Aleksandr Anisimovici!”

— Întrînd în odaie la Polovțev, Iakov Lukici simți groaza obișnuită își închipula că Polovțev, auzind de cele întîmplate, va turba, dînd frîu slobod minilor sale și ascuțea răzula, tremurînd și supus ca o cinie. Dar cînd, încercîndu-se și bîlbîind de emoție, dar fără să ascundă ceva, istorisi tot ce auzise de la nevastă-sa, Polovțev nu tăcu decît să zîmbească: — Nimic de ține, halal conspirator!... Ce să-i fac, trebuia să te aștept la asta. Inseamnă că ne-a dat de gît mama dumitale, Lukici? Ce-i de plecat acum, după părerea ta?

— Să pleceți de la mine, Aleksandr Anisimici! — spuse hotărît Iakov Lukici, încurajat de primire. — Cînd? — Cît mai repede, cu altă mai bine. N-avem vreme de stat pe gînduri. — Știu și fără să mi-o spun tu. Unde înțai? — Nu știu. Dar să-mi dai tovarășii... Iertați-mi, vă rog, greșala! Undei domnol Waclaw Augustovici?

— Nu-i aici. Are să vie la noapte și tu ai să-l întîmpini mine la marginea livezii. Și Alamanicovul sade tot la marginea satului? Acolo am să petrec cîteva zile numărate... Du-mă într-aco! — Ajunseră pe furie și, înainte de a se despărți, Polovțev îi spusese lui Iakov Lukici: — Rămîi cu bine, Lukici! Gîndește-te, Lukici, la marea-tă... Ea poate prăbuși din cauza noastră... Gîndește-te la asta... Pe Letievski ai să-l înțelnești și ai să-ți spui unde mă află acum...

Îmbrăcînd pe Iakov Lukici, atînce cu buzele arse obrazul lui nerus, uscat și aspru, și din deplărate părăsceră în peretele ce nu mai fusese de multă vreme spoiț, al casei, apoi se mistai în întineruc. Iakov Lukici se întoarse acasă și, culcîndu-se, își împinse cu asprime neobișnuită femeia spre perete, zicîndu-i: — Uite ce-i!... n-o mai hrăni pe mama... nici apă să nu-i dai... oricum, azi-mîine, tot are să moară...

Nevasta lui Iakov Lukici, care trăise alături de el o viață lungă și grea, nu izbucni decît să scoată un strigăt mîbușit: — Iasa I Lukici! Ești feciorul ei!

Și Iakov Lukici, nevasta înția oară în toată viața lor comună și prietenoasă, își lovi neaptea din rîspuțeri cu dosul palmei, deși femeia nu mai era înără. Lovind-o, îi spusese cu voce joasă, răgușită: — Să tac! Ea poate să ne hage într-o încurcatură din care n-ai să mai știi cum să ieși. Tac! Îți să-a făcut de surghiun!

Iakov Lukici se ridică, scoase lăcută mică de pe o ladă, intră cu băgare de seamă în tînda caldă și încuie ușa odăii în care era maică-sa. Bătrîna auzise pașii. De multă, de foarte multă vreme se obișnuise să-l recunoască după pași. Dar cum să nu se fi obișnuit să recunoască după auz pasul feciorului ei? În urmă cu cincizeci și ceva de ani, ea, pe atunci o cazăuță înără și frumoasă, părăsindu-și o clipă treaba în casă ori gătitul, asculta cu zîmbet fericit cum, în odaie de alături lipăia cu piciorușele goale pe perete, făcînd pași nesiguri și oprindu-se, cînd dîntii copzi al ei, singurul și scumpul ei lasenka, ce abia atunci învăța să meargă. Apoi îl auzea cum vine sîrînd, lovind cu piciorușele în cerdac micul ei lașutka, ce se întorcea de la scoală. Atunci era vesel și viol ca un ied. Nu-și aducea aminte ca la vîrstă așa el să fi umblat vreedată domol, căci alerga mereu și nu alerga așa, ca alții, ci alerga sîrînd tamen ca un ied... Ca și tuturor celorlalți, viața ei se scursesse bogată în amărăciuni îndurătoare și sărăcie în bucurii de o clipă; și iată că apoi, mamă vîrstnică fiind, asculta nemulțumită în toată noaptea pașii ușori, ce parcă luncneau, ai lui Iacea, fluciu miștos și sprinten, cu care se mîndrea în tîna. Cînd se întorcea tîrziu de la jocuri se părea că picioarele lui aproape nu ating deșumnea, ațita de ușor și de lute fi era pasul înără. Fără să bage de seamă, fiul ei creșea mare și-și înghieba o familie. Mersul lui dobîndi greutate plină de încredere. De mult răsănau prin casă pașii stăpîniului, ai bărbatului în toată firea aproape bătrîn, dar pentru ea el rămăsese același lașenka și haba îl vedea adesea în somn băiețan-du micuț, hălă și viol...

Iată și acum, auzindu-i pașii, ea îi întrebă cu voce surdă, bătrîmească: — Iasa, tu ești?

Fiul nu-i răspunde. Zăhovi un răsîmp la ușa, apoi ieși în ogradă, gîndindu-și pașii. Gata să adormă bătrîna se gîndi: „Am născut un cazac de ispravă și l-am crescut om gospodar, slavă domului! Toți dorm, și el se tot îngrijeste de gospodărie”. Și un zîmbet de mîndrie de mamă îi înflori ușor pe buzele ofilite, uscate...

Din noaptea asta toate porniră în casă pe dos... Bătrîna — slăbită și fără puteri — tot mai trăia înără; ea cerea mîcar un dîmicul de pine, măcar un înghîțitură de apă și Iakov Lukici, trecea furîndu-se prin tînd și ațuza soapla ei surgurată, aproape multă: — Iasenka, dragul meu! Feciorușul meu! De ce mă pedepsesc! Măcar apă dați-mi!

Toți ai casei încelăză să mai intre în casă. Semion și nevastă-sa își petreceau ziua și noaptea afară în curte, iar nevasta lui Iakov Lukici, dacă vreo nevoie a gospodăriei o făcea să intre în casă, ieșea zădurnică de mînoie de plîns. Dar cînd, către sfîrșitul zilei a doua se așezară să ia hainele și Iakov Lukici după îndelungată tăcere, spuse: „Hai să stăm în bucătărie de vază, măcar pînă va trece vremea asta”. — Semion tresări din tot trupul, se ridică de la masă, se clătîna parca l-iar fi lovit cineva și ieși...

...în cea de a patra zi, în casă se făcu liniște. Cu mîinile tremurînde, Iakov Lukici scoase lăcută și intră împreună cu nevasta în odaia în care trăise cîndva maică-sa. Bătrîna zăcea pe podea lîngă prag și o mană-să de piele, alătă din întîmpiere pe captor încă de cu arna, era roasă de ghiușile ei fără dînti... După cîte se vede, se mulțumise cu apă pe care o zărise pe tălăla ferestre, unde printra cră-păturile obomului răchăi, în suviță subțire, aproape nevăgăit în seama nici de auz, nici de văz, ploaia ori poate roua, care cădea din belșug în această vară cezoasă...

Prietenle răposatei spălăra trîrul ei uscat și zbîrcit, o îmbrăcără, o bociară, dar la lumînămintare nu era om care să fi pîns cu atîta amărăciune și atîta de meningălat ca Iakov Lukici. Și durerea și remuscările și pierderea ce o suferise — toate i se așezară în această zi ca o greulată mare pe suflet.

În romînește de Ana RUCĂREANU

Cit de capricioasă este luna martie în stepele Kazahstanului de nord! Uneori, cite o săptămână întreaga, soarele strălucește îmbietor, topind zăpada din pragurile caselor; alteori, însă, viscolul suieră turbat zile și nopți, troienind toate drumurile, orbindu-i pe călători, tăindu-le respirația. În aceste zile, saele și cătușele răzelele dispar, căzând pradă furioasei avalanșe de zăpadă. Avalanșa înaintea ca un zid, cruntă, minoasă, strecurând frigul plin și prin cele mai groase cojoace, căci își strânge puteri în nesfârșitele întinderi de stepă.

Mai demult, pe astfel de vreme, stepele deveneau pustie. Oamenii nu scoteau capul din casă și se încumetau abia să meargă după apă, la fântână, și atunci se legau cu o frânghie; cași mînăți spre pășunile de iarnă se înghesuiau în cercuri compacte, iar sălbăticiunile rămneau pe unde le apăsa viscolul, așteptînd să răbde trecerea zapădului... Acum însă, stepea trăiește o viață nouă și fiarele ciulecsoare urechile la un zgomot neobișnuit, își întredeschid ochii răci verzi și se străduiesc să ghicească: ce să fie?...

Prin stepă înaintea tractoarele. Ele străbat întinderile pustii dintre Petropavlovsk, Kustanai, Pavlodar, Akmolinsk, Atbasar, Kiima, Mărinovka și Krasnivaia... Tractoarele înaintea zăii și noapte, pe orice vreme. Uneori, în fața lor merg bulldozere care taie tronelele de zăpadă. În urma tractoarelor, vezi căsuțe pe țalpi de sanie, „incalzitoare” în care călătoresc oamenii, zece și sute de oameni — unii în mantale, alții în cojoace vătuite, alții în paltoane, soșind din Moscova, Minsk, Lvov, din Jitomir, din Alma-Ata.

Tractoarele înaintea fără oprire. În ciuda vremii rele, în ciuda vîntului care înjumătățește cuvintele și fratele, de asupra stepelor se înalță o cîntec puternic, dirz. Chiar dacă vocile sînt răgușite, chiar dacă gropile drumului îi stingheresc pe călători, cîntecul se aude din ce în ce mai tare, prinde forțe noi, iar vîntul aruncă în depărtări refrenul viguros:

Am fost... curajoși... în războaie...
Și-o glorie... nouă... avea-vom...

La chemarea partidului și guvernului, spre Kazahstanul de nord se îndreaptă voluntarii care vor valorifica pămînturile înfuletite, pentru a da patriei noi milioane de puduri de cereale. Ei călătoresc spre noile S.M.T.-uri și sovhozuri, aducînd o tehnică înaintată, trimisă de stat.

Nu e vreme de pierdut. Oamenii, mașinile și combustibilii trebuie să ajungă la destinație înainte de revărsarea flurilor din stepă. În ocultorii din Moscova, care au petrecut la 1 martie primul eșalon de consomoliști și tineri ce se îndreaptă spre Akmolinsk, își amintesc cu căldură a fost salutată la plecarea o fată oacheșă, îmbrăcată în trening, cum un flăcău vinșos, cu silueta de boxer, nu mai prididea cu îmbrățișările, cum o fată blondă, tunsă scurt, făcea semne cu mina, salutînd orașul iubit...

Aceștia erau consomoliștii din Moscova Lusea Pivovarcik, Iurii Rodkov, Lida Razorenova. Nu le-a fost deloc ușor să ia hotărîrea de a pleca atît de departe de casă. Rodkov a lucrat timp de 13 ani la uzina de frîne din Moscova. Lusea Pivovarcik, tehniciană, urma în același timp cursurile de anul III prin corespondență ale Institutului de construcții de mașini. Studia și alți tovarăși de uzină — Lida Razorenova, Oleg Samohin, Iurii Martinov, Mihail Ovčinnikov, Anatolii Zaitsev, Oleg Samohin, „frunțaș în toate”, urma să termine în acest an clasa a X-a. Era primul candidat la medalia de aur. Ovčinnikov termina clasa a X-a. Ludmila Novicikova studia la Institutul metalurgic, iar Anatolii Zaitsev, la Institutul de construcții de mașini.

Se părea că acești tineri nu aveau motiv să abandoneze ceea ce cîștigaseră prin muncă dirză și îndelungată și să plece în îndepărtata stepă, unde nu se află nici mari uzine, nici profesori. Dar acești tineri aveau un motiv foarte serios: erau în primul rînd consomoliști și înțelegeau că sînt dator să se afle în cel mai important sector de luptă, acolo unde îi cheamă patria.

Oamenii primăverii

De aceea, au pus deocamdată deoparte conspectele și manualele și și-au luat rămas bun de la uzinele iubite, de la familiile, de la prieteni, ca să înceapă o viață nouă, ca să învețe de va fi nevoie — profesioni noi, ca să urce în scările combinelor, să minuiască prghiile tractoarelor, să umeze cu ruletele măsurat. A fost o hotărîre nobilă și curajoasă, o hotărîre pe care au putut-o lua numai tinerii și tinerelle sovietice, care simț legătura indisolubilă dintre interesele obștești, de stat și interesele personale.

De la Moscova pînă la Akmolinsk, trenul face patru zile și patru nopți. Zi de zi, în vagoanele trenului se auzeau cîntece, iar în gări, după mitinguri, porneau jocuri. Cit de minunat a fost avîntul care a cuprins tineretul! Conștiința că participă la o acțiune necesară și romanticismul fierbinte al tineretii se contopeau năvalnic. Dar acest romanticism nu a fost o sete banală de aventură, de „schimbare a locului”.

În fiecare vagon, se redacta cite o gazetă de perete. Iată ce a scris în gazetă un consomolst din vagonul nr. 7: „Ce pe așteptăm se-acum încolo? Fiecare ne punem problema aceasta. Dar noi simțim tinerii și romanticismul viitorului nostru, romanticismul înunții ne face optimiști, ne dă forțe noi: stepele pustii nu ne înspăimîntă!”

În această notă simplă, scrisă din inimă, sînt exprimate clar ideile și simțămîntele celor pînă.

Nu putem trece cu vederea nici alte amănunte din această lungă călătorie... Pe pereții vagoanelor au apărut tablele cu clasamentul diferitelor turnee — șah, dame, domino. De unde au apărut aceste jocuri? Din aproape fiecare geamantan au răsărit table, cutii cu piese de domino. Alții au luat cu ei mici biblioteci, iar consomolstul Alioşa Bukin și-a adus manualele de clasa a VII-a. El a hotărît să-și continue studiile în noul său loc de muncă.

În Kazahstanul de nord, populația e rară. Spre aceste stepe neatînse, porneau încă în al nouălea deceniu al veacului trecut oameni din Ucraina, din regiunea Volgăi, din guberniile centrale ale Rusiei, vindînd o viață liberă. Veneau cu familiile oameni săraci, răsculați care nu mai puteau rămîne acasă.

Toțiș, numărul oamenilor era neînsemnat față de uriașele întinderi ale pămîntului pustiu. Mai erau și picini deosebite. În această parte a lumii, nu prea se găsește apă potabilă. Majoritatea lacurilor și a celorlalte rezervoare de apă sînt sărate. Și ce poate face țărănul fără apă? Primele așezări omenești se lipeau de malurile îștimului și ale celorlalte prairie, căuțînd să se salveze de groaznică lipsă de apă.

Astăzi, situația e alta. Numai în luna martie, au sosit în Kazahstanul de nord mai mulți oameni decît în zecile de ani dinaintea Revoluției. De pe platformele garniturilor de cale ferată, se descarcă sute de cisterne, precum și mașini de forat care vor astîmpăra setea noilor sovhozuri și S.M.T.-uri...

Cei din partea locului au înfîmpinat cu căldură pe noi tovarăși. Din inițiativa consomoliștilor locali, la S.M.T. Zaporoskaia din raionul Atbasar, satul a fost iluminat. În alte S.M.T.-uri, s-au pregătit mese speciale și localnicii se întreceau care mai de care să invite pe cite cineva acasă.

Chiar din primele zile, noi veniți s-au simțit ca într-o familie unită.

Împreună cu consomoliștii de prin partea locului, ei au început să formeze cercuri artistice de amatori.

Valea Veșîkai, sîcuitoare din Moscova, va conduce cercul coregrafic, iar Viktor Gorgora abia așteaptă să se ocupe de cercul de declamații...

Tineretul sosit aici vrea să ducă o viață plină de conținut. Iată, de pildă, un grup de consomoliști sosiți din Lvov într-un sovhoz abia organizat. Grupul din Lvov este un colectiv foarte original: e format din zece tovarăși, toți muzicani! — o întreagă fanfară, care pînă acum dădea concerte la casa de cultură a feroviarilor din Lvov. Acum, ei au sosit pe noile pămînturi. La plecare, cei din Lvov le-au dăruit instrumentele.

— Noi toți vom fi tractoriști — ne spune un flăcău înalt, pe nume Diadek. — Și eu, și Kușnărik, și Dimnik, și Novikov... În timpul liber însă, vrem să cîntăm.

Noi veniți organizează și excursii în colhozurile apropiate. Astfel, consomoliștii Rodkov și Kovalenko din Moscova, precum și alții s-au dus din satul Sergeevka în satul Așikul, la una din fermele uzinei „Karl Marx”. Ei au dăruit consomoliștilor din localitate cartea lui M. Bagrahin „Drumul generalului”, le-au vorbit mult despre Moscova, despre uzinele ei, despre teatre, despre metrou, despre palatul Științei de pe Colinele lui Lenin. Consomoliștii din Așikul au vorbit despre munca lor, și-au rugat să-i ajute în organizarea colectivelor de amatori și a bibliotecii. Consomoliștii din Așikul au petrecut cu dragoste pe noi lor prieteni.

Noii veniți au de rezolvat numeroase probleme: organizarea producției, condițiile de locuit, problemele culturale... Nu le poți rezolva pe toate odată. Dar tinerii descoperă cu curaj și cu pricepere lipsurile, critica fără înconjur, fac propuneri concrete de îndreptare. Se formează primele brigăzi de tractoriști, cursurile pentru tractoriști și socotitori se desfășoară din plin și s-au și ținut primele concerte ale colectivelor artistice de amatori...

Se vede clar că în Kazahstanul de nord au sosit oameni curajoși, hotărîți, care nu se tem de greutăți și vor ca, prin strădania lor, primăvara aceasta să fie o primăvară victorioasă!

V. PRIBITKOV

Ziua porților deschise la uzina „Ordjonikidze” din Moscova

Teii și merii din curtea uzinei „Ordjonikidze” din Moscova încă nu și-au îmbrăcat minunata podoabă verde. Anul acesta, primăvara se lasă așteptată mai mult. Oamenii însă au luat-o înaintea naturii. Pretutindeni se văd așise cu apeluri în vederea împlinirii sărbătorii a zilei de 1 Mai. Clădirile renovate capătă un aspect primăvăratec.

Deasupra porților uzinei poate fi văzut un așis cu totul neobișnuit. „Fiți bine veniți, tovarăși elevii!” citește cu voce tare Ghena Iekucev.

— Nu pe noi ne invită — zice el trăgînd de mîncă pe un copil îmbrăcat într-un costum de cafea. Să mergem, Venarik...

Portarul le explică celor doi băieți că astăzi are loc la uzină „Ziua porților deschise”, pentru cei care termină clasa a X-a. A sosit timpul ca absolvenții să-și aleagă drumul în viață.

Miculi elevi petrec cu priviri pline de învidie pe cei din clasa a X-a, care au plecat să viziteze uzina „Ordjonikidze”. Oaspeții au fost întâmpinați de directorul uzinei, de constructorul șef, de șeful laboratorului, de fruntași în producție, activiști ai consomolului.

— Astăzi, uzina vă aparține, le spune directorul băieților. O să vă arătăm tot ce vă interesează... În această zi, elevii au fost văzuți pretutindeni: în secțiile mecanice și în cele de asamblare. Au aruncat o privire în laborator și la club, în cantină și la căminul tinerilor muncitori.

...Tatăl lui Sașa Poddubniț a povestit deseori despre munca sa, despre mașinile-umelte pe care le asamblau. Sașa cunoștea chiar pe mulți tovarăși de lucru ai tatălui său. Însă el dorea extrem de mult să vadă toate acestea cu propriii săi ochi. Și iată-l pe Sașa întâmpinat cu o deosebită bucurie de părintele său. El le arată elevilor procesul asamblării. Totul e extrem de interesant: și mașinile care ușurează și accelerează asamblarea, și instrumentele de

Soții Sapoņnikov și-au sărbătorit recent „nunta de aur” — 50 de ani de viață fericită în comun. Andrei Ivanovici și Vera Alexandrovna au șase copii, zece nepoți și strănepoți. Copiii, răspîndiți în diferite orașe ale Uniunii Sovietice, au luat inițiativa sărbătoririi „nunții de aur” a părinților lor.

Și iată că într-o duminică au început să sosească în vechea casă părintească fii, fiice, gineri, nuroși și nepoți. A fost prezent chiar și Andreika, strănepotul. Împreună cu mama sa, el a zburat cu avionul douăzeci și nouă de ceasuri, tocmai din îndepărtata Iakufe, pentru a ajunge la timp la sărbătorirea străbunicilor săi dragi.

Casa înființată a prins viață; pretutindeni au început să răsună glasuri tinere. Vera Alexandrovna a fost înconjurată din nou de fiicele și nuroșile sale.

— Nu te uborisi, mamă... Ne vom descurca și singure... După ce totul a fost pregătit, fiicele au început să pună masa. Mezelurile de cea mai bună calitate, friptura de pasăre, pește, suncă, icre, diferite vinuri, șampanie... Toate acestea au fost aduse de copii. Iar Vera Alexandrovna a făcut o mulțime de prăjituri și un tort minunat.

Andrei Ivanovici umbla mereu în jurul mesei, zicînd: — Ce masă minunată!

Înșfîșit, a sosit clipa solemnă. Toată lumea și-a umplut paharele cu șampanie și Nikolai Andreievici, fiul cel mai mare, electrician la uzina din Venikovsk a ridicat paharul spunînd:

— Să bem în sănătatea părinților noștri dragi! Le simțim recunoșcător pentru că ne-au învățat să trăim, să muncim și să slujim cinstit Patria Sovietică!

Toți s-au ridicat de la locurile lor, felicitînd pe cei doi bătrîni și urîndu-le sănătate. — Gorko, Gorko*! — a început să strige o mulțime de glasuri.

Vera Alexandrovna încerca să-și întoarcă capul, însă Andrei Ivanovici a îmbrățișat-o puternic, sărutînd-o pe amîndoi obrazii.

Din toate părțile au început să curgă rîsetele, glumele. Pretrecerea a început.

— Acordeonistule, zi-i una rusească! Fiica sărbătoritorilor, Lida Andreevna, contabil șef la biroul „Zagotscot” din localitate.

* Cînd la o asemenea ocazie se strigă „gorko” (amar), cei sărbătorii trebuie să se îmbrățișeze (N.T.).

litate, a început să joace un dans plin de viață. — Lărgiți, lărgiți cercul... Tată, mamă, veniți și voi!... Vera Alexandrovna zîmbi și, fluturînd o batistă, începu să joace, iar în fața ei se rotea Andrei Ivanovici.

— Andreika, aduce-ți-l pe Andreika! Să joace și el!... Una din fiice, Tamara, maistru șef la uzina de lagăre, era ocupată cu servitul mîncărurilor gustoase.

Vera Alexandrovna povestea nepoților o mulțime de lucruri interesante din viața părinților lor.

Andrei Ivanovici își aminti cum a pornit pe drumul vieții. — Era prin 1897 — încep eu. — Noi, țărani, o ducem greu de tot. Intr-una din zile vine la noi o vizită verșoara mea de la oraș, măritată cu un mecanic de locomotivă. Pe atunci, visul meu era să devin muncitor feroviar... Parcă o aud spunînd: „Andreika, te vom lua cu noi și te vom face om. Și mamei o să-i vină mai ușor: o să fie mai puțin o gură de hrănit”. M-am îmbrăcat într-o rochie și m-au dat drept servitoarea lor. Îndată ce am intrat în vagon, mi-au spus: „Urcă-te sus, și preț-te că dormi. Controlorul n-o să te observe...” Astfel am ajuns pînă la gara Arcad din apropierea Stalingradului. Pe atunci aveam 17 ani. Iată cum m-am început cariera. Pînă la urmă am devenit totuși mecanic. Generația noastră a avut parte de o tinerețe nenorocită. Trebuia să plătim maistrului și să îndurăm bătaie și suferințe lui. În schimb vouă vă sînt acum deschise toate drumurile, puteți alege orice specialitate vreți.

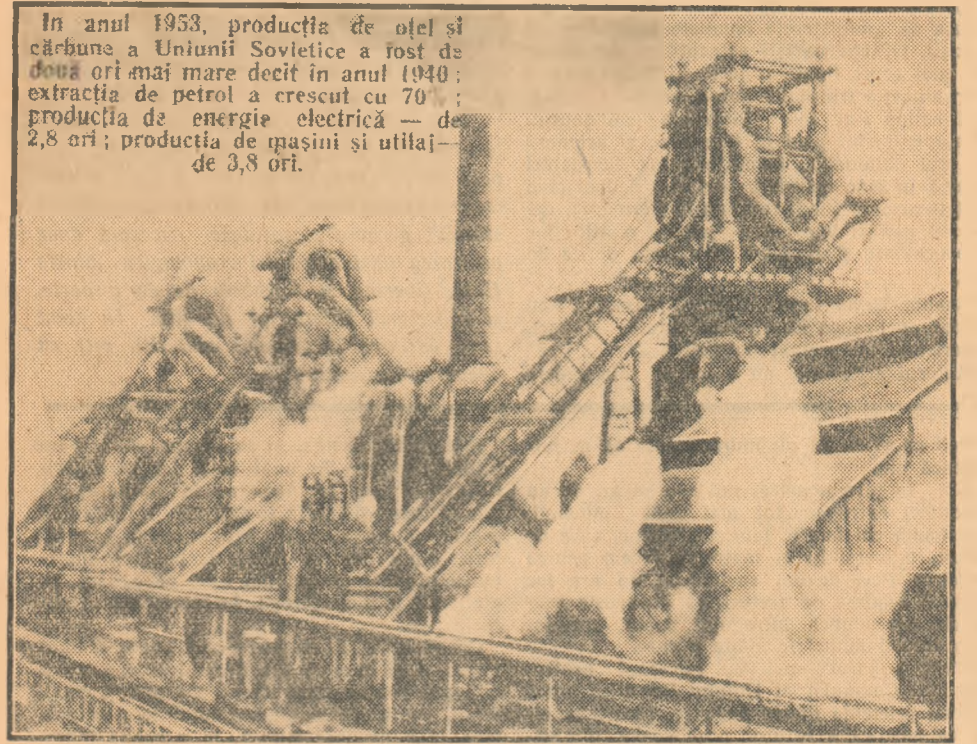
...După aceea, cei prezenți și-au amintit de frații lor, Mihail și Viktor care au căzut pe front. Au vorbit și de Nina, sora lor, care locuiește cu soțul ei la Celibinsk. Păcat că ea n-a putut veni!...

Copiii discutau despre viața lor, doar nu aveau prea des prilejul de a fi cu toți la oaltă. Nikolai Andreievici a invitat pe toată lumea la nunta sa „de argint”...

— În luna octombrie se vor împlini 25 de ani de cînd ne-am căsătorit, — spuse el, și se uită cu o deosebită dîmsoie la Anna Alexevna, soția sa. Vă rugăm să poftiți la noi, căci alfelii mă supără — glumi el.

Vladimir Andreievici, mecanic la calea ferată din Kazan, discută cu tatăl lui probleme în legătură cu munca sa. Bătrînul mecanic Andrei Ivanovici îi place foarte mult să vorbească despre noile tipuri de locomotive, despre tehnica nouă. Fiul ascultă cu un deosebit interes povestirile tatălui, care a condus trenuri timp de 40 de ani. Deseori îi cere sfaturi.

Pretrecerea în casa Sapoņnikovilor a durat pînă dimineața... A. AȘMARINA

În anul 1953, producția de oțel și cărbune a Uniunii Sovietice a fost de două ori mai mare decît în anul 1940; producția de petrol a crescut cu 70%; producția de energie electrică — de 2,8 ori; producția de mașini și utilaje — de 3,8 ori.

Popoarele Uniunii Sovietice întîmpina ziua de 1 Mai a acestui an cu mari și însemnate victorii obținute pe calea trucerii în viață a hotărîrilor C.C. al P.C.U.S. și Guvernului Sovietic, în vederea dezvoltării rapide a industriei bunurilor de larg consum și a tuturor ramurilor agriculturii.

Industria socialistă — baza de neclintit a întregii economii a Uniunii Sovietice — a depășit planul pe anul 1953 în decurs de un an, cu o măriri producției cu 12%, iar în comparație cu anul 1950 — de aproape 1,5 ori. Volumul antebelic al producției industriale a fost depășit de două ori și jumătate în cursul anului 1953.

Construcții de mașini au creat sute de noi tipuri de mașini și mecanisme, printre care numeroase mașini pentru industria ușoară și alimentară. Industria gresă furnizează mijloacele de producție necesare tuturor ramurilor economiei naționale. Ea a fost și rămîne baza înfloririi economiei de pace și a capacității de apărare a țării sovietice.

Sprînjindu-se pe avîntul puternic al industriei grele, Partidul Comunist și Guvernul Sovietic au trasat programul avîntului vertiginos al producției articolelor de consum popular, pentru ca în decurs de 2-3 ani să poarească în mod considerabil aprovizionarea populației cu mărfuri alimentare și industriale. Acest program se traduce cu succes în viață, datorită muncii pline de abnegație a oamenilor sovietici.

În Uniunea Sovietică se produc tot mai multe mărfuri pentru populație în anul 1953, producția lor a crescut cu 12%. În al doilea semestru al aceluiași an producția a fost cu 14% mai mare față de a doua jumătate a anului 1952. Au fost fabricate peste

Pe drumul unui avînt vertiginos

trier ușoare. Se extind și se reconstruiesc peste 800 întreprinderi ale industriei alimentare.

Spre un nou avînt al agriculturii Partidul și guvernul au luat o serie de măsuri urgente, menite să asigure un avînt vertiginos al agriculturii.

După Plenara din septembrie a C.C. al P.C.U.S., a crescut armata specialiștilor în agricultură. Peste 100.000 de agronomi și zootehnicieni și zece mii de tractoriști, ingineri și tehnicieni au venit să muncească în S.M.T.-uri și colhozuri.

Lenin visa cîndva la 100.000 de tractoare pentru agricultură. Iar acum, în numai un an, Statul Sovietic dă agriculturii un număr cu mult mai mare de tractoare decît visa Vladimir Ilici.

În prezent, agricultura dispune de 1.260.000 tractoare (calculat în tractoare de cite 15 H.P.), sute de mii combine pentru cereale și alte mașini.

Cu fiecare an, crește tot mai mult nivelul mecanizării agriculturii. Peste 80% din totalul lucrărilor agricole de bază în colhozuri au fost efectuate încă anul trecut cu tractoarele și mașinile S.M.T.-urilor. Iar unele

munci agricole sînt mecanizate aproape în întregime. Consfătuirea unională a lucrătorilor din S.M.T.-uri și sovhozuri și consfătuirile republicane ale fruntașilor în agricultură s-au desfășurat sub semnul luptei pentru înfăptuirea cu succes a hotărîrilor Plenarei din septembrie a C.C. al P.C.U.S. Chemările adresate de către aceste consfătuiri au găsit un viu răspuns în satul colhoznic, printre mecanizatorii și lucrătorii sovhozurilor și au strînit un nou avînt al întrecerii socialiste. Plenara C.C. al P.C.U.S. care a avut loc de curînd, a trasat sarcina urgentă ca odată cu ridicarea fertilității la hectar să se mărească producția de cereale prin valorificarea a milioane de hectare de pămînturi înțeleptele și virgine.

În Uniunea Sovietică au crescut numeroase cadre de mecanizatori și specialiști în agricultură, a crescut înzestrarea cu tehnică perfecționată și în prezent există toate posibilitățile ca, în termenul cel mai scurt, să fie valorificate suprafețele uriașe de pămînturi noi. Cu cît vor fi mai multe cereale, cu atît țara va primi mai multe produse agricole — pîine, carne, untură, lapte, unt. Iată de ce partidul consideră lărgirea producției de ce-

Venitul național aparține poporului

Munca depusă de poporul sovietic a dat roade bogate. S-a dezvoltat economia țării, s-a mărit venitul național. În U.R.S.S., venitul național aparține pe deplin poporului și este folosit în întregime în interesul lui.

În Uniunea Sovietică, venitul național este cel mai grător indice al creșterii nivelului de trai al populației. În timp de un an, venitul național al U.R.S.S. a crescut cu 8%. În anii trecuți, aproape trei sferturi din venitul național a fost folosit în scopul satisfacerii nevoilor personale materiale și culturale ale oamenilor muncii, iar restul — pentru lărgirea producției socialiste și pentru alte nevoi ale statului. Anul trecut, partea din venitul național folosită pentru interese personale ale oamenilor muncii a crescut, iar partea care a rămas la dispoziția statului s-a micșorat întru totul. Deci, bunăstarea oamenilor muncii a crescut anul trecut și mai mult decît în anii precedenți.

Odată cu creșterea economiei a crescut și numărul muncitorilor și funcționarilor. Uniunea Sovietică nu cunoaște șomajul. Numărul muncitorilor și funcționarilor din U.R.S.S. a crescut către sfîrșitul anului trecut la 44.800.000 de oameni, cu 3.100.000 mai mult decît în anul 1952. Lichidarea șomajului, de mult realizată în Uniunea Sovietică, este o cucerire la care nici nu pot visa măcar șamenii muncii din țările burheze.

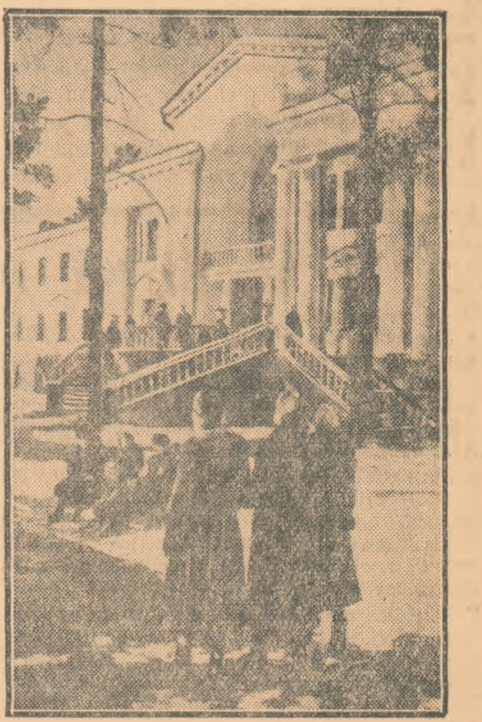
Pentru fiecare rublă cu care cetățeanul sovietic contribuie la bugetul țării, primește în schimb trei!

Anul trecut, fondul de salarii ale muncitorilor și funcționarilor a crescut în total cu 5%, iar salariul mediu a crescut cu 2%. Într-o proporție și mai mare a crescut salariul real. Un rol hotărîtor l-a avut aici ceea ce a sasesc, una din cele mai mari reduceri de prețuri la mărfurile cu amănuntul. Creșterea salariului real cu încă 10% — iată profitul muncitorilor și funcționarilor de pe urma reducerii prețurilor cu amănuntul.

Reducerea prețurilor cu amănuntul în anul acesta a adăugat noi procente la salariul real al oamenilor muncii. Adăugați la aceasta venitul care nu este trecut în carnetul de plată al muncitorilor și funcționarilor. El este alcătuit din numeroase bunuri materiale și culturale de care beneficiază oamenii sovietici în contul statului: în-

Al patrulea an din cel al cincilea plan cincinal se desfășoară sub semnul unui avînt puternic în munca și activitatea politică a poporului. Energia revoluționară și activitatea creatoare a oamenilor muncii, marea unitate între partid, guvern și popor — toate acestea constituie izvorul nesecat al victoriei poporului sovietic, baza înaltă și sigură spre comunism!

În sovhozul „Gorki II” din regiunea Moscovei sînt cincisprezece eroi ai Muncii Socialiste. În cliseu: Eroii Muncii Socialiste, brigadirul Vladimir Nikolaevici Civanov și mulgătoarea Anna Afanasievna Senenkova. Anna Afanasievna împreună cu schimbul său F. V. Stașenkova, Erou al Muncii Socialiste, au obținut cite 6954 litri de lapte de la cele 22 vaci îngrijite de ele.

Casa de odihnă a Sindicatului muncitorilor din industria de construcții de mașini, situată într-o pădurice de pin din apropierea orașului Berdsk din regiunea Novosibirsk.

Pentru pacea și securitatea popoarelor

Zilele acestea, la Geneva, totul vorbește despre conferința miniștrilor afacerilor externe...

În ziua de 24 aprilie, a sosit la Geneva V. M. Molotov, ministrul afacerilor externe al Uniunii Sovietice...

Un urias interes a sfințit, de asemenea, sosit la Geneva, în vederea participării la conferința miniștrilor afacerilor externe...

Palatul Nașionilor din Geneva, cunoscut în ultimii ani prin viața liniștită ce se desfășoară între zidurile lui, a devenit acum de nerecunoscut...

Trebue să amintim că numeroși reprezentanți ai organelor de presă burheze au venit aici nu atât pentru a reflecta într-o formă obiectivă...

Asemenia invenții fantastice ale presei burheze sînt menite să joace rolul unei perdele de fum pentru camuflarea activității alt de semnificative...

Nu mai este dar de mirare că, în ultimele zile, în paginile ziarelor franceze și engleze — printre care „Combat”, „L'Information”, „Times”, „Manchester Guardian” și altele — pot fi întâlnite comentarii care reflectă nemulțumirea...

Pe strădăni în vremuri diferite numeroase țări, să se aminteașă și de întâlnirile cu oamenii, și de toate celelalte clipe întâmpinate în minte. În primăvara anului 1945, cu numai câteva săptămîni înainte de sfîrșitul războiului...

Teleg destul de limpede că, la conferința de la Geneva, vor fi reprezentate, pentru prima oară...

După cum se știe, una dintre sarcinile conferinței de la Geneva este de a contribui la instaurarea unei păci trancine în Coreea...

În cadrul conferinței de la Geneva urmează să fie examinată de asemenea, și problema restabilirii păcii în Indochina nu pe calea continuării unui război lipsit de perspectivă...

Cu aceeași răceală a fost întâmpinată și cealaltă chemare la extinderea războiului în Indochina, chemare lansată de Nixon, vicepreședintele Statelor Unite...

Toate acestea constituie o nouă măturie că desfășurarea liniei politice „de pe poziții de forță” în Indochina este în contradicție atît cu interesele poporului francez...

M. MIHAILOV N. POLIANOV

FOILETON

Veșnic debitor

La Atena, pe ruinele unui templu antic, un bătrîn cu fața pomorosită — profesorul șar...

— Spune, bătrîne, cîți ani or fi acind aceste ruine? — a întrebă un american...

— Păcat — zise yankeul. — Și de ce anume vă pare rău? — Socol că e păcat că noi nu am existat în acele timpuri...

blită peste paginile lui și întrebă: — Ei și, ce-i cu asta? — Ei bine, aici a fost publicat un comunicat în care s'ă scris că guvernul nostru...

— Dimpotrivă, e foarte bine că nu ați existat în acele vremi. — Și de ce, mă rog? — Încă mirat americanul.

— Vorbește mai limpede, bătrîne, nu te înțelege deloc! Profesorul scoase tăcut din buzunarul hainei ultimul număr al ziarului „Vimo” și îl întinse americanului.

Cercurile agresive americane încearcă prin toate mijloacele să înțigheze blocul militar al celor șase state, cunoscut sub numele de „comunitate defensivă europeană” sau „Mica Europă”.

— Nu! rău! Holărlt! Lucre, guvernul vostru nu place. — O, vă cred — se grăbi să răspundă grecul...

— Oho! Și de ce sumă ar fi tot vorba? — Cred că de una aprofundînd mărimilor astronomice. Yankeul spuse cu voce bună, bătîndu-l protector pe umăr pe bătrînul profesor:

— Nu-nimic, bătrîne, nu te intrista! Drahmele noastre — prietenia noastră. Noi, americanii, sintem foarte legați de voi. — Asta o știe toată lumea — confirmă profesorul.

— Ințelepciunea populară spune că nu poți jupei două piei de pe un singur urs. Yankeul au încercat să dovedească inconsistența acestei înțelepciuni prin exemplul Greciei...

Și totuși ințelepciunea populară nu a putut fi dezmințită: debitorul s-a dovedit a fi falit. I. SEVTOV

Note

De ce a murit Pisciotta De mai bine de o lună de zile, pe străzile orașelor italiene se aud strigătele vinzătorilor de zăire:

— Cine este acest Pisciotta și de ce soarta lui a atras atenția opiniei publice italiene? — Banatul sicilian Gaspare Pisciotta era mina dreaptă a căpeteniei bande...

Cînd legăturile secrete ale lui Juliano cu anumite persoane suspuse amenințau să fie dezvăluite, Juliano a fost în scurt timp „curățat”. Asasinul lui Juliano a fost tocmai Pisciotta. Ca „mulțumire” pentru îndeplinirea acestei misiuni...

— Nu va fi nici o criză!... Nu trebuie să fie!... ECONOMIȘTII AMERICANI: — Un editor inventiv din Württemberg (Germania occidentală) a apreciat la justa ei valoare situația politică din „republica” de la Bonn...

ECONOMIȘTII AMERICANI: — Nu va fi nici o criză!... Nu trebuie să fie!...

Un editor inventiv din Württemberg (Germania occidentală) a apreciat la justa ei valoare situația politică din „republica” de la Bonn și că urmează a hotărî să o utilizeze în interesele businessului.

Un sfat chibzuit Edward Beyer este un filolog norvegian, iar „Verdens Gang” — unul din cele mai mari zăire burheze din Norvegia.

Scrisoarea lui Beyer face dovadă că opinia publică norvegiană este astăzi neliniștită atît de lipsa unui sistem sigur al securității colective în Europa și de renunțarea militarismului german...

Germania occidentală. Beyer a ajuns la concluzia că „ministerele bonniste sint pline de nazisti. Ofițerii nazisti așteaptă să devină în cel mai scurt timp ofițeri ai N.A.T.O.-ului (Organizația tratatului nordatlantic — Red.). Lui Krupp i-au fost înapoiate milioanele. Gestapoiștii sint puși în libertate și acelașia ca eroi naționali...

Desen de V. FOMICEV

Voința milioanelele de oameni

Dimineața, în zori, un mare pachet plutea pe mare. Era timpul să apară țărîmul. Călătorii stăteau pe puncte scrutînd zărea, deși nu izbuteau să vadă nici valurile din urma vasului...

Dintr-o dată, se auzi cîrîplul păsărilor, și mirosul cald al pămîntului primăvăratil, al păsării, umplu aerul. Cîntecul păsărilor și susurul al, al cărîr ecou răzăbea de la un mal la altul, ne spuneau că nu mai plutim în largul mării ci pe un fluviu nevăzut.

Se ridică soarele. Ceata se rușe de pe fața apului, pluti la început în suluri subțiri, deveni apoi străvezie și, în sfîrșit, cele două mări răsarîri aproape de noi, acoperite de păduri înmurgurite, cu poienișe, cu cășule de pescari, cu cărări și luminisuri atrăgătoare.

Am amintit astăzi — în ziua de 1 Mai — de această ceață topită sub razele soarelui de dimineață. Mi-am amintit de ea, pentru că, și în această zi de primăvară, dusmanii popoarelor doresc ca prin ceață cîleioasă a minciunii, a clevetirii și prejudecăților, oamenii simpli din diferite țări să nu se poată vedea unul pe altii.

Sergei OBRAZTOV

a ni se da bună ziua, pentru a ni se pune apoi cele mai diferite întrebări. La început, unele întrebări mă mirau prin aceea că erau cu totul neașteptate. Dar, cu timpul, am înțeles pricinile acestor întrebări și mai ales dorința, necesitatea aproape — care răzăbea în leful în care era pusă întrebarea — de a primi răspunsuri: „Mă întrebă: E soția dvs?” — „Da”. — „Sintei căsătorit de multă vreme?” — „De mulți ani”. — „Oare în Uniunea Sovietică există căsătorii îndelungate?” — Zîmbesc drept răspuns. — „Mă înterți, dar ni se spune că la bolșevicii în general nu există căsătorii!” — „Dar femele au dreptul să poarte rochi de seară? și cereci? Iar atunci cînd nasc, nu li se iauc copii? Aveți copii?”

Întrebările se făceau lanț, și fiecare răspuns era primit cu bucurie. Acești oameni, cu care ne întâlnisem întîmplător, doreau să risipească ultimele rămășițe ale celuiș fasciste, ale celuiș otrăvite și corosive a rasismului și clevetirilor la adresa Uniunii Sovietice, la adresa noastră, a oamenilor sovietici. În această primăvară, sub ochii noștri răsară soarele deasupra Bulgariei și României. Sub ochii noștri se răsă și se topesc ceața fascisă. La porțile palatului din București mai stătea încă gata regală, dar flăștele zgomolose, cu papagalii care scoatau bilete de prezicere soarta, cîntau prin curți: „Vihodila na bereg Katiuşa...” Cînd în anii 1947 și 1948 am fost în Polonia și Cehoslovacia împreună cu colectivul Teatrului central de stat de păpuși, în aceste țări, în curțile donșice ale vieții, mai existau încă dusmani ai libertății — fasciștii, cîmploștii și chiar trădătorii sfecurați în aparatul de stat. Dar ceața fascisă de minciuni nu mai orbea ochii oamenilor simpli și cinstiți. Desigur și aici am fost asaltat și corosiv de întrebările erau cu totul altele: despre casele murte pe șine pentru a se putea largi străda Gorki, despre Micuirin, despre stațiile metroului din Moscova. În fiecare orăș eram întîmpinați cu bucuria

ria mi s-a părut că cunosc această țară de zeci de ani, că de ani în șir sint prieten, prieten intim cu foarte mulți oameni de aici. Dar la urma urmelor, așa și este. Cînd nimic nu împiedica pe oameni să creadă unui în alții, prietenia lor nu trebuie măsurață în ani. Am fost, pentru prima dată în Germania, în anul 1925, am îndrăgit atunci și Berlinul, și Leipzigul, și pe oamenii pe care i-am întîlnit. În 1950, plecam într-o altă Germanie, într-o țară pe care o simțisem dușmană ani de-a rîndul. Cred că, niciodată și nicăieri, nu am înțeles cu atîta limpezime ca în timpul acestor călătorii, înțelepciunea guvernului și partidului nostru, înțelepciunea care știe să deosebească poporul de conducătorii lui vremeinici. Tragedia poporului german, despărțit cu forța, am văzut-o în plină lumină la Berlin. Tot atît de limpede era și năzuința poporului spre unificarea țării, spre prietenia cu poporul sovietic, tot atît de limpede era necesitatea acestei prietenii. Și cred că nici cînd, nu am înțeles atît de perfect însemnătatea și necesitatea acelor legături vii care se nasc în cadrul schimbului de delegații culturale între țări — legături care risipesc ceața nelăcrederii, care îl îngăduie să vezi ochii și să auzi inima prietenului. Atunci cînd prietenia popoarelor nu este prin nimic împiedicată, întîlnirile delegațiilor culturale se transformă în ceva atît de măreț și de minunat, încît este cu neputință să i dai prin vorbe lălmăcirea. Nici cînd ochii mei și inima mea nu vor uita Pekinul, Cantonul, și multe, multe alte orașe ale marii Chine, Nu vor uita întîlnirile cu țărani, cu muncitorii, cu studenții, cu școlarii veseli. Nu vor uita pe toți acei cu care am străbătut miile de kilometri pe pămînt și prin văzduh, cu care am legat o caldă prietenie. Pekinul nu seamănă cu Moscova și lanț Te-Kiangul nu seamănă cu Volga. La prima vedere, totul arată altfel în China. Și obiceiurile, și mișcările, și înfățișarea oamenilor. Dar ne simțeam prieteni, frați. Deoarece țările noastre, popoarele noastre au feluri comune. Cînd e vorba de dreptul la viață, la libertate și la fericire, nu există pe pămînt popoare mici sau oameni mici. Iar omul care nu recunoaște altui om dreptul de a li tot atît de

fericit ca și el, să nu îndrăznească să se numească om. Cînd în țara noastră, noi sporim an de an recolecte, extragem tot mai mult minere, construim căi ferate, fabrici și uzine, case de locuit, universități și teatre, o facem pentru fericirea fiecărui om sovietic. Cînd are loc o nouă scădere de prețuri, ea dovedește succesele din munca întregului popor, rezultatele acestei munci le simte fiecare. Aceste popoare sovietice, guvernul nostru, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice luptă pentru prietenia dintre popoare, pentru dezvoltarea pașnică a tuturor problemelor litigioase dintre țări, probleme ce amenință pacea toată această înseamnă că noi luptăm pentru viața și fericirea tuturor oamenilor muncii din lume, pentru dreptul și fericirea fiecărui. Lată de ce astăzi, în ziua de 1 Mai, mi-amintesc de diferitele țări, de diferitele orașe în care am fost, iată de ce în fața ochilor mei răsar întii și întii nu străzile și casele, ci oamenii. Și încerc să-mi imaginez la ce gîndesc ei, ce simt ei, cum trăiesc. Acum mai bine de un sfert de veac am fost în Statele Unite ale Americii. Fiul meu care rămăsese la Moscova, împlinise abia trei ani. Se înțelege că-ni era dor de țară, de Moscova, de familia mea, de copilul meu. Tot atît de firesc era că, trecînd prin parcul central al New-Yorkului, pe bulevardul Washingtonului, sau pe cheirile Chicagoului, să mă opresc alături de copilașii ce se plimbau împreună cu mamele sau cu surorile lor mai mari. Vorbeam cu ei, iar dacă aveam timp, mă juoam cu mingea cu dinșii, ori le deseam pe nisip pisici sau elefanți caraghioși. Mă gîndesc acum la ei, la acești americani care au astăzi, ca și fiul meu — aproape 30 de ani. Desigur, în această țară a fost revărsată destulă ceață, dar eu știu și cred că această ceață nu a orbit pînă la unal pe vechii mei cunoscuți. Ca și toți oamenii sovietici, eu știu că poporul american nu poate să năzuiească spre război. O știu, pentru că m-am întîlnit cu mulți americani, minunați luptători pentru pace. Am astăzi un nepot, fiul fiului meu. Iar copilășii cu care alergăm și mă jucăm prin Riverside Drive, au și ei desigur copii — băieți și fetițe. Ca și nepotului meu, le doresc fericire în viață, dar fericirea această depinde de părinți și mamele lor, de lupta lor pentru viitor, pentru pace, pentru prietenie.

Mă gîndesc astăzi și la cei pe care i-am întîlnit în Iran în anul 1943. La muncitorii rafinărilor de la Abadan, la mestegușarii din Teheran și Tabriz, la pescarii litoralului oaspic, Multă Jale am văzut atunci în această țară. Mulți oameni înlăniți, bolnavi, muribunzi. Copii muncind din greu pe ogoare, în atelierele mestegușărești, în fabricile de țesături. Ca și orice alt popor, acest popor frumos înzestrat și curajos are dreptul la fericire și el luptă pentru acest drept. Ca și toți copiii mei, copiii iranieni au dreptul la o mîngîlire, la o locuință curată, la o hrană îndestulătoare, la ajutorul medical, la învățătură. Și știu că părinții lor vor cuceri acest drept pentru copiii lor. Mi-am amintit astăzi Viena și Conferința internațională pentru apărarea copilului, la care s-au intrunit delegații din 64 de țări ale lumii, arătînd fiecare cît de greu, cît de cumplit trăiesc sute de milioane de copii din țările dependente și coloniale, cît de necesară este lupta pentru restabilirile drepturilor naționale ale acestor țări, cît de necesară sint solidaritatea și prietenia, cît de necesară este pacea. Stăruie în amintire ruinele orașului Dresda și o mică expoziție de păpuși. Într-o vitrină se aflau jucării și păpuși scoase din adăpostul unei case distruse. Micuțele stăpîne ale acestor păpuși au murit înăbușite în funul incendiului. Păpușile nu sint oameni, ele n-au murit. Deasupra vitrinii stătea scris: „Faceți în așa fel încît să nu mai fie ucși copii. Noi dorim ca al noștri să se joace!” Da, noi oamenii sovietici, alături de toate popoarele lumii vom face tot ce ne stă în puteri ca să nu mai fie ucși copii, ca ei să nu mai rămîni orfani, iar femeile văduse. Credem că soarele păcii și prieteniei va risipi ceața de minciuni și nelăcredere care împiedică pe oamenii simpli și cinstiți să se vadă și să se audă unul pe altii. Ceata aceasta se risipește. În multe locuri ale globului pămîntesc ea a dispărut cu totul. Ea s-a risipit în cuprinsul holarelor a numeroase țări. Sint uriașe cele înfăptuite pînă azi de luptătorii pentru pace, pentru întărirea prieteniei și înțelegerii reciproce. Și oricîte elurții s-ar cere ca cerul întregii lumi să fie curățat, aceste elurții vor fi depuse. Voința de pace a sute și sute de milioane de oameni stă cnezăză acestui fapt.